

Skub!!!

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 4 • NOVEMBER-DECEMBER 2015

Læs inde i bladet:

DKP's 34. kongres side 4-7

Kommunisterne og Enhedslisten side 20

Nyt fra Ungkommunisterne side 23

Indholdsfortegnelse

DKP's 34. kongres	side 4
Til festival hos Portugals kommunister	side 8
Oktoberevolutionens betydning	side 11
Hvad mener vi med ordet "økonomi"?	side 14
Man kan ikke løse nutidens opgaver med fortidens tænkning	side 15
Antigones sidste tale	side 16
Om Dimitrov	side 18
Kommunisterne og Enhedslisten	side 20
Operation Crossroads	side 22
Ungkommunisterne i WFDY	side 23
Fred & solidaritet	side 26
Debat	side 27
Bøger	side 28
Litteraturtjenesten	side 29
Navne	side 31
Bornholms frihedskampe	side 32

Annoncepriser i **Skub**

1 side	kr. 1.000
½ side	kr. 500
¼ side	kr. 250

og så videre dernedad.

Skub !!!

Skub nr. 4 november-december 2015
 Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti
 Frederikssundsvej 64, 2400 København NV
 Tlf.: 33 91 66 44
 www.dkp.dk
 E-post dkp@dkp.dk
 Giro 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:
 Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke nødvendigvis redaktionen eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året. Årsabonnement: Kr. 200

Deadline næste gang den 7. januar 2016

Manuskripter til **Skub**

modtages gerne på papir, men helst i digital form – tekster i et tekstbehandlingsformat (Word eller WordPerfect, *ikke* pdf eller billedfil), billeder i gængse billedformater og i en passende høj opløsning (filstørrelse mindst 100 KB). Tekst og billeder fremsendes som selvstændige filer, *ikke* integrerede i samme dokument. Begge dele kan mailes til redaktørens e-adresse hedin@c.dk.

På forhånd tak.

Red.

Sæt en hilsen i **Skub**!

Hvorfor ikke sende en maj- eller nytårshilsen til gode venner og kammerater gennem DKP's blad **Skub? Eller for den sags skyld en fødselsdags- eller julehilsen eller en hilsen til en helt femte mærkedag? Det koster kun en halvtredser.**

Majhilsener bringes (hvis de er rettidigt indsendt) i aprilnummeret, nytårshilsener i januarnummeret. Julehilsener vil kunne bringes i novembernummeret, festivalhilsener i augustnummeret.

Hilsener sendes enten til partikontoret (dkp@dkp.dk) eller til redaktørens e-adresse hedin@c.dk, alternativt hedin@privat.dk. Hilsenen må højst fylde 1/16 side, svarende til ca. 300 tegn, hvis teksten står kompakt – men det vil i reglen være en fordel med lidt luft, dvs. en noget kortere tekst. Det er ikke nødvendigt, at du selv sætter teksten op. Prisen er 50 kr.

Vil du have en hilsen i medlemsbladet *DKP-nyt*, er det endnu enklere: DKP-medlemmer kan til enhver tid få en hilsen eller en anden kortere eller længere tekst optaget, og det er gratis – men altså kun for medlemmer.

Redaktionen

Åbningstider

for DKP's sekretariat og partibutik, Frederikssundsvej 64, København NV

Torsdag kl. 13-16 Ejnar Olgenkjær
 Fredag kl. 13-16 Per Feldballe Eriksen
 Lørdag kl. 11-14 Terkild Marker

Telefon: 33 91 66 44

Forsidebilledet: Det 17. Kommunistiske Verdensmøde fandt sted den 30. oktober-1. november i Istanbul, Tyrkiet, med det tyrkiske Kommunistiske Parti (tidligere Tyrkiets Kommunistiske Parti) som vært. 104 delegerede repræsenterende 58 partier i 48 lande deltog. DKP var repræsenteret ved sin formand Henrik Stamer Hedin, hvis tale var en let forkortet oversættelse til engelsk af den kongresresolution, der står at læse her i bladet på side 5. Billedet viser en demonstration arrangeret af værtspartiet ved en tidligere lejlighed.

Det man ikke bør glæde sig over

Man skal ikke glæde sig over krig. Og man skal ikke glæde sig, når en krig trappes op.

Alligevel var det svært ikke at glæde sig, da Rusland her i efteråret gik åbenlyst ind i krigen i Syrien på den lovlige regerings side og efter aftale med samme. Det var svært ikke at glæde sig over, at nogen omsider kom den betrængte syriske regering til hjælp i dens kamp mod det mest reaktionære og menneskeffjendske politiske projekt, verden har kendt i generationer. Det var svært ikke at glæde sig over, at imperialistiske ambitioner mødte modstand. Og det var svært ikke at glæde sig over de på engang hykleriske og desperate reaktioner hos de vestlige imperialistiske magter, der i skjul bag deres fingerede kamp mod Islamisk Stat i virkeligheden havde bekæmpet den syriske regering.

De samme imperialistiske stater blev omsider tvunget ud af busken og nødt til at bekende den kulør, de nødigt af alt ville bekende: At Islamisk Stat, ikke den verdslige syriske stat, var fjenden. De blev nødt til det, fordi de ellers ville have mistet initiativet til Rusland og i verdens øjne stået som dem, der intet af betydning foretog sig mod menneskehedens fjender.

Da Islamisk Stat så slog til i Paris, stod det lysende klart for alle, at det var Rusland, der havde set rigtigt og gjort, hvad der måtte gøres. Der blev ikke længere talt om, at Assad ikke havde nogen plads i en fredsløsning for Syrien. Snakken om det aggressive, uberegnelige Rusland forstummede. Nu skulle alle stå sammen mod den store trussel!

Det minder om den måde, anti-Hitler-koalitionen kom i stand på under anden verdenskrig: Storbritannien og Frankrig havde op gennem 30'erne forsøgt at lokke Tyskland til at angribe Sovjetunionen, og da det mislykkedes (i første omgang) og krigen kom, førte de den med en nonchalance, der undrede samtiden. *The phoney war*, talte man om – »fupkrigen«. Frankrig var endda endt med at alliere sig med Tyskland efter at være blevet besat (ganske som Danmark), og USA var ikke alene neutralt, men direkte tyskvenligt. Først da Sovjetunionen kom ind i krigen og foran Moskva tildelte Hitler hans første nederlag og da USA kort efter blev angrebet af Japan, engagerede de vestlige magter sig helhjertet i det, som nu blev en verdenskrig.

Den krig blev vundet af en koalition, som ingen skulle have troet mulig, efter at vestmagterne gennem ti år havde gjort, hvad der stod i deres magt, for at hindre Sovjetunionens forsøg på at smede en alliance mod Hitler.

At Obama og Hollande nu taler om, at de vil gå sammen med Rusland og Syrien om at bekæmpe Islamisk Stat, lyder godt. Man tør knap tro det; for hvis de imperialistiske ledere gør, som de (måske) har lovet, betyder det, at de (i hvert fald indtil videre) har opgivet deres planer om fuld kontrol med Mellemøsten.

Man tør knap tro det; for Obama, Hollande og Cameron har brug for Islamisk Stat og de andre »oprørsgrupper« for at tvinge Syrien i knæ.

Men *hvis* deres ord står til troende, betyder det, at den verdenskrig, man endnu for en måned siden kunne frygte, er afblæst – eller i hvert fald udsat.

Og *derfor* er det i dag svært ikke at glæde sig over det, man ellers ikke bør glæde sig over.

DKP's 34. kongres

Danmarks Kommunistiske Parti holdt sin 34. kongres den 19.-20. september 2015 i Århus. Vi bringer her de vigtigste af kongressens vedtagelser – den politiske kongresresolution og to udtalelser – foruden den afgående landsledelse mundtlige beretning, som blev aflagt af Henrik Stamer Hedin. Kongressen valgte endvidere en ny landsledelse, på 13 medlemmer som den afgående, og vedtog en generel og en faglig resolution for partiets arbejde i de kommende tre år. Den nye landsledelse genvalgte på et kortvarigt møde umiddelbart efter kongressens afslutning Henrik Stamer Hedin til formand og konstituerede sig efterfølgende på sit første ordinære møde den 24.-25. oktober i København med forretningsudvalg og diverse politiske udvalg; bl.a. genvalgte dette blads redaktør (som også er Hedin).

Samtlige kongresvedtagelser såvel som kongresreferatet har stået at læse i DKP's medlemsblad *DKP-nyt*.

Vi er en del af oprøret

Den afgående landsledelses mundtlige beretning på DKP's 34. kongres

Af Henrik Stamer Hedin

Der er tradition for, at vi inviterer internationale gæster til vore kongresser, og det har vi også gjort denne gang. Jeg vil gerne byde velkommen til Günther Pohl fra det Tyske Kommunistiske Parti, der jo, når man forkorter det, hedder det samme som vores eget – DKP. Vi havde også indbudt det græske KKE's danske afdeling – sådan en har de nemlig – og Panos Aperijs havde også sagt ja til at komme, men måtte alligevel melde afbud. Som bekendt har de valg i Grækenland i morgen, og i Grækenland kan man ikke brevstemme, så alle grækere, der er bosat i udlandet, må rejse hjem for at stemme.

Vi kender alle sammen de problemer, Grækenland har haft og stadig har. Det er kun et halvt år siden, det græske topartisystem blev sprængt af et massivt vælgerønske om at komme af med Trojkaens sparekrav og memorandum-regimet. Vi fulgte dagligt Syriza-regeringens kamp mod EU og Verdensbank og Valutafond og nærede vel også alle sammen – det gjorde hovedparten af Europas venstrefløj i hvert fald – et håb om et gennembrud for en anden logik end kapitalens, om et opgør med EU-diktaturet og euro-spændetrøjen, med EU-imperialismen. Det kom ikke. Syriza gav op. De veg tilbage for det nødvendige opgør. De indordnede sig. Alt tyder på, at deri fulgte de deres vælgere, der heller ikke turde – der var så hjernevaskede med euroens velsignelser, som vore egne hjemlige politikere ved flere lejligheder har forsøgt på at gøre os. Det forhindrer ikke, at skuffelsen over Syriza er stor – 80 procent, hævdes det. Men indtil nu er vælgerne veget tilbage for at drage konsekvensen.

Syriza-oprøret står ikke alene. Der er andre lignende oprørsbevægelser i Europa, og de vidner om et dybtfølt folkeligt ønske om forandring. Vi omtaler nogle af disse bevægelser i det forslag til kongresresolution, der ligger på jeres bord. Og vi håber stadig. Lad os ønske de græske kammerater et godt valg i morgen!

Vi har ingen store projekter på dagsordenen på vores kongres i denne weekend; der ligger et mindre lovændringsforslag på

jeres bord, men ellers skal der hverken vedtages nye love eller nyt program i dag eller i morgen. Det, vi *har* på dagsordenen, er kun så meget større, selv om vi ikke kan gøre andet ved det end pege og opfordre. Vi skal pege på nødvendigheden af et opgør med imperialismen. Imperialismen skaber andre problemer end dem, de slås med i Grækenland. Den er i fuld gang med at tænde verden i brand, fordi den lever af død og ødelæggelse. Indimellem brænder den også selv fingrene. Derfor betjener den sig af stedfortrædere og stråmænd og stedfortræderes stedfortrædere. Den slipper kræfter løs, som den ikke selv kan styre: Hellige krigere i Syrien og Libyen og langt ned i Afrika, fascistiske horder i Ukraine og Donbass. Vi så farerne allerede for tre år siden. I dag er det værre. Hvordan ser det ud om tre år?

Et lille hjørne af de ulykker, den amerikanske og europæiske og danske imperialisme forvolder, når os også herhjemme. Vores stat og dens allierede og venner har drevet millioner på flugt. Nogle få når også op til Rødby og Padborg og står og banker på, og hvordan *skal* vi dog klare det! Hvordan skal vort lille, fredelige, åbne og gæstfrie land dog få plads til alle disse flygtninge? Ikke et ord om danske soldaters indsats for at smadre de lande, de kommer fra. Ikke et ord om de mure, vi har rejst omkring os, og som tvinger almindelige indvandrere til at give sig ud for flygtninge for at komme ind. Knap nok et ord om de millioner af flygtninge, andre lande har taget imod.

Og slet ikke et ord, ikke en stavelse om, at det her er ikke kun noget, der rammer andre. Den brand, der er ved at blive tændt, er sådan, at den i sidste ende vil ramme os selv, fordi vi, det lille, fredelige Danmark, er med på den gale side.

Vi skal pege på de ting. Vi skal opfordre til at gå til modstand. Vi skal sætte endnu en bom for EU-imperialismens damptrømler, når vi til december stemmer nej til ophævelse af retsundtagelsen – når vi endnu en gang stemmer nej til at lade dem skære en ny skive af frihedens salami.

Det er en lille ting, men den vil ramme imperialismen i hjertekulen.

I vores kongresresolution peger vi på, hvad imperialismen, også den danske, gør ved vores verden. Vi peger på de oprør, der er i gang ud over kloden. Vi er selv en del af det oprør, og vi skal føre det videre. Vi skal gøre det klart for det danske folk, for den danske arbejderklasse, at vi står over for et strategisk valg: Er vi *med* imperialismen, eller er vi imod den? Vi skal

rejse kampen mod den imperialisme, vort land selv er en del af gennem sit EU-medlemskab. Vi skal mobilisere i alle de kredse og bevægelser, hvor vi færdes – ikke mindst i fagbevægelsen. Vi skal genfinde vores forankring i det faglige arbejde, som der står i det forslag til faglig kongresresolution, som også ligger på jeres bord.

Vi skal gøre disse ting. Vi kan ikke gøre det alene.

Vi skal smede den »samfundsforandrende kraft«, som vi engang talte om, der er i stand til at standse imperialismen og tvinge den på tilbagetog. Heller ikke det kan vi gøre alene, vi i Danmarks Kommunistiske Parti.

Oprør mod imperialismen

Kongresresolution vedtaget på Danmarks Kommunistiske Parti 34. kongres

Den konfrontation mellem imperialismen og folkene, som dominerede verdenssituationen allerede ved Danmarks Kommunistiske Partis 33. kongres i 2012, er i de forløbne tre år tilspidset yderligere. Efter at være blevet smadret af en imperialistisk røverkrig, som man bildte os ind var et folkeligt oprør, en udløber af det »arabiske forår«, er Libyen i dag overladt til islamistiske voldsgrupperinger. »Oprøret« eller »borgerkrigen« i Syrien har udviklet sig til åben krig af en vildskab og brutalitet som ikke set i årtier, måske århundreder. Nye fronter er åbnet i Ukraine og på den arabiske halvø. Og bag al denne hensynsløse aggressivitet og destruktivitet står imperialismen – den amerikanske og den spirende EU-imperialisme.

Det er langtfra klart for alle, at det forholder sig sådan. Imperialismen har udviklet sin stedfortræderstrategi, grundlagt under Vietnam-krigen og forfinet i Afghanistan, til et nyt og højere trin, en dobbelt eller andengrads stedfortræderkrig, hvor den imperialistiske stormagt, hvis interesser krigen tjener, skjuler sig bag en regional klientmagt, som igen skubber en lokal »oprørs-« eller »frihedsbevægelse« foran sig: USA, hvis mål det er at komme det syriske Baath-styre til livs, fører ikke åben krig mod Syrien, men sidder på sidelinjen og vasker sine hænder i bombetogter mod Islamisk Stats østlige positioner, mens det under skinhellige protester overlader det til Tyrkiet, Saudi-Arabien og Golf-staterne at finansiere, forsyne og bemande de islamistiske terrorbataljoner, som i både sydvest og nordvest udkæmper den faktiske krig mod Damaskus. Denne strategi narrer mange – ikke mindst på venstrefløjen.

Krigen i Syrien – og i lidt mindre grad i Ukraine – har skabt et flygtningeproblem af en skala som ikke set i lang tid. Millioener af mennesker er drevet på flugt enten i eget land eller i nabolandene. En lille del af de mest velstående og bedst uddannede af disse mange mennesker søger længere væk, mod EU, hvor de håber at skabe sig en fremtid. På denne vandring får de følgeskab af andre fra Afrika og Balkan, der ikke er flygtninge i egentlig forstand, men migranter, som har været nødt til at udgive sig for flygtninge på grund af EU's stramme indvandringsregler. For både disse og syrerne gælder det, at de – at

I snart hundrede år har vi eksisteret som parti. Vi har oplevet mange sejre i de hundrede år og mange nederlag. Mange tusinde mennesker er gennem årene kommet til os for sammen med os at slås for en bedre verden og et frit og socialistisk Danmark. Sammen med disse kammerater har vi gjort store ting. Mange tusinde har forladt os igen, fordi vi var blevet uenige om et eller andet. Det gjorde ondt. Det svækker. Til dem, der forlod os, siger vi: I er savnede! Kom hjem! Det, der skiller os, er ikke så vigtigt, at det er værd at sætte verdens fremtid på spil for. Sammen kan vi gøre det, der må gøres. Sammen kan vi tiltrække nye tusinder. Sammen kan vi rejse den modstand, der skal til – sådan som vi har gjort det før.

dømme efter deres egne udsagn – ikke så meget flygter *fra* noget som *til* noget – til bestemte EU-lande, hvor de agter at blive. EU kan selvfølgelig sagtens opsuge disse mennesker, som snarere vil tilføre ressourcer end være en belastning. Alligevel truer den tilsyneladende uforudsete »flygtningekrise« sammenholdet mellem medlemsstaterne, ikke mindst Schengen-samarbejdet. Det virkelige problem er imidlertid, at denne flugt yderligere svækker oprindelseslandenes evne til at modstå imperialismens pres.

Mens USA og dets mellemøstlige vasalstater – herunder også Israel – mere eller mindre åbenlyst støtter de »syriske oprørere«, hvoraf IS kun er den mest rabiate fløj, bakkes den syriske regering op af Rusland, Iran og patriotiske kræfter i Libanon og Irak. De kræfter, der er involveret i denne konfrontation, er af en sådan art og vægt, at der er fare for langt mere end en borgerkrig eller en regional krig.

Det samme er tilfældet i Ukraine. Kun Ruslands tilbageholdenhed har indtil nu hindret en direkte militær konfrontation mellem klodens største magter. Når dertil lægges stigende spændinger også i Stillehavs-regionen, kan man ikke lukke øjnene for, at verdenssituationen i dag er en sådan, at selv et beskedent fejltrin kan risikere at slå døren op til en tredje verdenskrig.

Hvis det er perspektivet, er kriserne omkring Sortehavet og Middelhavet ikke længere blot et regionalt problem, og det er for de folkelige kræfter i vor del af verden ikke længere blot et spørgsmål om at vise solidaritet med undertrykte eller aggressionsramte folk. Almindelige mennesker i Danmark vil blive berørt direkte – så meget mere som Danmark så langt fra at være det »lillebitte, fredelige land«, det ofte påstås, et land, som passer sine egne sager og lader andre i fred, er direkte involveret, både politisk og militært, i flere af krisens brændpunkter. Det er i dag ingen overdrivelse, at de herskendes »aktivistiske« udenrigspolitik truer os alle på livet.

I denne sammenhæng får det øget betydning, at EU – som aldrig har været hverken et »fredens projekt« eller et socialt projekt – mere og mere udfolder sine negative sider, såvel udadtil (Ukraine) som indadtil (Grækenland). EU-imperialismen er i stigende grad med til at trække verden mod krise og krig. At bekæmpe EU og imperialismen bliver mere end nogen sinde en hovedopgave i vor tid.

I denne dystre situation er det opmuntrende, at oprøret spirer på

flere fronter rundt omkring i verden.

Latinamerika er i færd med at frigøre sig for USA-imperialismens overherredømme og er ikke længere den store nabos »private baggård«. Et flertal af verdensdelens lande trodser USA, solidariserer sig med det socialistiske Cuba, opbygger regionale samarbejdsorganer uden om og på tværs af USA's planer og forsøger indadtil at gøre op med den neoliberale økonomiske og sociale politik, de har været påtvunget; nogle af dem eksperimenterer med deres egen form for revolution og socialistisk opbygning. Meget af dette er ufuldkomment og uden klar orientering i forhold til den globale klassekamp, men det er klart antiimperialistisk og en svækkelse af især USA-imperialismen, og lande som Venezuela, Bolivia og Ecuador er med til at give håb i en verden, hvor udbytning og undertrykkelse regerer, både i de enkelte lande og imellem dem.

I flere og flere af *Europas* lande har folkelige rejsninger mod EU's nedskæringspolitik og de førende EU-landes bestræbelse på at tvære krisen af på mindre gunstigt stillede medlemslande vundet fremgang og endda erobret betydelige magtpositioner: Syriza i Grækenland, Podemos i Spanien, ligesom venstrefløjens nylige magtovertagelse i det britiske Labour åbner for et opgør med den hidtidige folkefjendske politik. Disse bevægelser er for umodne, upræcise i deres sigte og illusionsprægede til for alvor at vise vejen i kampen mod kapital og reaktion; især er deres manglende mod eller vilje til at tage det fornødne opgør med EU en svaghed, som allerede har vist sig at stå i vejen for deres bestræbelser. En revolutionær bevægelse frem mod et socialistisk Europa er der slet ikke tale om. Men de er udtryk for folkelig utilfredshed og vilje til forandring og repræsenterer en positiv tendens.

Det samme gør modstanden, såvel den væbnede som den politiske, mod EU's ekspansion i de (få) lande i Europa, der endnu ikke er indlemmet i Unionen. Især den væbnede modstand i *Donbass* vækker respekt, men også islændingenes afvisning af euroen i trods mod deres regering såvel som det oprør, der for nogle år siden var på vej i Bosnien mod EU's de facto besættelse af landet, er lyspunkter. Disse modstandsbevægelser er naturligt nok stærkt sammensatte, ofte nationalistisk begrænsede og ikke entydigt revolutionære eller blot antikapitalistiske; men de er et stærkt bidrag til svækkelse af EU-imperialismen. Det samme er solidaritetsbevægelserne med det kæmpende *Donbass* rundt omkring i Europa.

Med til denne vifte af oprørsbevægelser mod imperialismen i dens forskellige afskygninger hører det, der ligner et begyndende oprør mod AKP-regeringen i *Tyrkiet*. Hvor denne bevægelse fører hen, og om det lykkes den at vælte Erdogan-regimet, eller dette tværtimod vil få held til at sikre sin stilling i det klima af kaos og frygt, det selv har skabt, er det endnu for tidligt at

sige noget om.

I denne situation står dansk arbejderklasse og det danske folk, som vi udtalte fra landsledelsesmødet i november 2014, over for et strategisk valg:

- Skal den nuværende imperialistiske kurs fortsættes i retning af en verdensorden domineret af globalt agerende imperialistisk-kapitalistiske selskaber i indbyrdes konkurrencekrig, hvis interesser stater og befolkninger tvinges til at indrette sig efter?

- Eller skal der alternativt kæmpes for, at disse imperialistiske magtstrukturer erstattes af en verdensorden af suveræne og ligeberettigede stater, der er demokratisk styrede og indgår i et solidarisk globalt og miljømæssigt bæredygtigt samarbejde om at opfylde befolkningernes behov, hvor målet er en verden uden rovdrift på naturen og kapitalistisk udbytning af den menneskelige arbejdskraft?

I Danmark som i andre lande må kommunisterne stille sig den opgave at bidrage til, at arbejderklassen og befolkningen kommer til forståelse af disse grundlæggende alternative valgmuligheder.

Uddrag af udtalelse om kommunistisk samarbejde

Denne opgave kræver, at vi når ud til de bredest mulige befolkningslag og til de fjernest tænkelige kredse i samfundet. Den kræver, at vi smeder en enhed, der ikke er set magen til i årtier – en enhed, der rækker langt ud over de snævre cirkler, hvor man taler og drømmer om revolution og socialisme. Den kræver formulering af paroler, der er egnede til på engang at fænge og at klare tanken. Den kræver, at vi skaffer os adgang til alle talerstole, som almindelige mennesker lytter til. Den indebærer, at vi *handler* revolutionært i stedet for at tale om det.

I denne brede samlings- og mobiliseringsproces har den kommunistiske enhed sin naturlige plads. Danmarks Kommunistiske Parti har i sin snart 100-årige eksistens flere gange bevist, at danske kommunister kan løfte en sådan opgave, og vi har de erfaringer, der skal til, men de 3-4 eksisterende kommunistiske partier er hver for sig for små. Den splittelse, som har hæmmet og bremset os i 50 år, må bringes til ophør. Men i genforeningsprocessen må det større fokus heller ikke tabes af syne: Det drejer sig om at rejse det danske folk, ikke om at et forenet kommunistisk parti måske bliver stærkt nok til at opstille til Folketinget. Et kommunistisk parti må aldrig lade sig reducere til en sammenslutning af vælgerforeninger. De mål, som besjælede den lille skare, der i efteråret 1919 trådte sammen i Fredericia for at stifte det danske folks revolutionære, kommunistiske parti, var større og rakte videre. Det er også målene i dag.

Den nye landsledelse

Henning Jakobsen, Hovedstaden

Jacob Jensen, Hovedstaden

Ole Steenberg, Hovedstaden (ny)

Gerhard Wehlitz, Hovedstaden

Elsa Mortensen, Sjælland

Bjarne Rasmussen, Sjælland (ny)

Anker Schjerning, Sjælland

Ole Waagensen, Sjælland (ny)

Henrik Jepsen, Syd

Henrik Hald, Midtjylland

Henrik Stamer Hedin, Midtjylland

Ole Vad Odgaard, Midtjylland

Gitte Thomsen, Nordjylland

1. suppleant: **Luis Monteiro**, Hovedstaden (ny)

2. suppleant: **Birgit Unnerup**, Hovedstaden (ny)

Udtalelser fra Danmarks Kommunistiske Partis 34. kongres:

Bevar Retsundtagelsen

EU's markedsdiktatur skal hverken være den lovgivende, dømmende eller udøvende magt

Danskerne skal til folkeafstemning om Retsundtagelsen den 3. december. Forslaget går i første omgang ud på at erstatte undtagelsen med en såkaldt *tilvalgs-model*, hvor Folketinget selv kan udvælge områder indenfor retspolitikken, der kan underlægges EU. Det er imidlertid en ensrettet glidebane, hvor de tilvalgte områder ikke kan fravælges igen – og derfor for tid og evighed er underlagt EU's kontrol.

Resultatet af folketingsvalget i juni giver dog håb om en reel diskussion om Retsundtagelsen og konsekvenserne af at afskaffe denne. Der var klar fremgang til såvel EU-modstanderne i Enhedslisten som EU-skeptikerne i Dansk Folkeparti og Liberal Alliance. I alt 64 mandater blev det til for de tre partier, der

før valget i øvrigt gav hinanden håndslag på, at befolkningen bør høres gennem folkeafstemninger i vigtige EU-spørgsmål, hvis de tre partier blot tilsammen fik de nødvendige 60 mandater til at kunne gennemføre kravet. Så må fremtiden jo vise, om nogle af partierne er til salg for et par grænsebomme, lavere marginalskat eller andre mærkesager – eller man står fast på det for demokratiet ganske glimrende håndslag.

Uanset hvordan mulige alliancepartnere stiller sig til det aktuelle spørgsmål, finder DKP dog sagen ganske klar. Hverken det danske Folketing, domstole eller politi skal være en filial af EU's markedsdiktatur.

Hensynet til den frie konkurrence i EU skal ikke længere være omdrejningspunkt for alle økonomiske – og dermed også sociale og faglige – spørgsmål. Det kræver et opgør med EU – og DKP støtter derfor Folkebevægelsen mod EU's kamp for et Danmark frigjort fra EU.

Men det første skridt på vejen til selvstændighed og demokrati er en afvisning af forslaget om at afskaffe Retsundtagelsen – derfor stem NEJ den 3. december!

Fagbevægelsen skal i offensiven

Den danske fagbevægelse er massivt udfordret. Antallet af mennesker, der vender de faglige organisationer ryggen og i stedet melder sig ind i de »gule« organisationer, er et voksende problem.

De faglige organisationers svar på denne udfordring er desværre alt for svag. Tilbud til medlemmerne om kreditkort, billige ferierejser og private forsikringsordninger er nogle af de elementer, de faglige organisationer bruger i kampen for at (tilbage)erobre medlemmer.

Men det er ikke billige forsikringer og ferierejser, den danske arbejderklasse efterspørger hos sin fagforening. Det er en kamporganisation, der tør tage kampen op for at forbedre vores løn- og ansættelsesvilkår. Derfor virker det også nærmest som desperate handlinger, når de faglige organisationers forsvar af deres egen eksistens i alt for stor grad baserer sig på kuponhæfter og kreditkort.

Kampen mod elendige løn- og ansættelsesvilkår og kampen for retten til at organisere sig har vi set i de faglige konflikter mod Ryanair, metrobyggeriet, Vejlegaarden m.fl. Det er bl.a. gennem disse kampe, at fagbevægelsen for alvor viser sine medlemmer, hvad forskellen er på de »røde« og de »gule«. Det er i kampene mod social dumping og løndumping, at de reelle forskelle på »dem« og »os« kommer til udtryk.

Med samme iver burde de etablerede faglige organisationer

tage kampen op mod udnyttelse og social dumping af vores ledige kollegaer. Inden for den offentlige sektor er der siden 2010 nedlagt ca. 25.000 stillinger. I den samme periode er antallet af mennesker, der ansættes i nytteaktivering, løntilskud, virksomhedspraktikker eksploderet. En stor del af disse mennesker udfører i det daglige helt ordinært arbejde, men får ingen løn. Og netop frustrationen over de faglige organisationers til tider passive holdning til denne problematik får mange mennesker til at melde sig ud.

Den samme grove udnyttelse af ledige som billig arbejdskraft ses inden for det private, primært inden for servicefagene og hotel- og restaurationsbranchen. Kampen mod social dumping er ikke kun en kamp, der skal føres mod store udenlandske selskaber, men også en kamp, der skal føres på den politiske scene i dagens Danmark.

Danmark har brug for en stærk enhedsfagbevægelse for at sikre ordentlige løn- og ansættelsesvilkår til den danske arbejderklasse. Danmark har brug for en stærk enhedsfagbevægelse til at modstå liberalismens behov for at gøre op med solidariteten. Danmark har brug for en stærk enhedsfagbevægelse, der kan og vil organisere og aktivere sine medlemmer til forsvar for vores rettigheder og udvikling af disse. Men skal dette blive virkelighed, skal fagbevægelsen genfinde sin tro på sin og sine medlemmers styrke. Når dette er sket, vil de »gule« pengemaskinens dage være talte.

Portugals Kommunistiske Parti PCP er et parti, man kan regne med!

Reportage fra *Avante!* Festivalen 2015

Af Brian Tscherning Johansen og Lisbeth Ivarsen, KPID, samt Luis Monteiro, DKP

I weekenden 4.-6. september 2015 afholdt PCP den 39. udgave af *Avante!* Festival i Amora-området og med deltagelse af 1 mio. mennesker fra hele landet og udlandet. Fra Danmark deltog tre kommunister fra henholdsvis KPID og DKP, som også har forfattet denne reportage. Det var en fantastisk oplevelse, der gav tydeligt udtryk for et stort, stærkt og kæmpende parti i en politisk situation, hvor højrekræfterne i Portugal fører en uansvarlig økonomisk og social politik, som medfører øget arbejdsløshed, nedskæringer i lønninger og pensioner, privatiseringer, ødelæggelse af landets produktionsapparat og angreb på de landvindinger, som Aprilrevolutionen i 1974 frembragte. Internationalt markerede festivalen sig også imod kapitalismens strukturelle krise og imod imperialismens undertrykkelse og fremmarch. »The International Space« (Solidaritetspladsen) var et referencested for modstand og kamp mod imperialismen, for Fred for arbejdernes rettigheder, for folkenes uafhængighed og suverænitæt, og som også markerer 70-årsdagen for sejren over nazifascismen.

Festivalens struktur

Festivalen blev over nogle måneder bygget op af tusindvis af ungkommunister, sympatisører og andre demokrater, der brugte deres ferie og fritimer til at gøre festivalen mulig for de mange. Den omfattede et landområde svarende til 30 tønder land. Til næste år (2016) har PCP købt en nabogrund, der øger festivalpladsen med 10 tønder land – da fylder *Avante!* Festivalen også

40 år.

Festivalen var opbygget efter PCP's organisatoriske enheder med regioner, distrikter, byer og afdelinger, hvor madspecialiteter og egnsdrikke kunne smages, håndværksprodukter kunne vises / købes, og kulturoplevelser i form af egnsteater, egnsdans, sportsopvisninger, politiske debatter og andre optrædener kunne opleves. Derudover var der en række scener, hvor en række musiknavne, orkestre og kor fra ind- og udlandet optrådte.

Festivalen bestod endvidere af et stort Bogtelt. Der var en hovedudstilling om revolutionens landvindinger og PCP's synspunkter samt en international »Solidaritetsplads«, hvor de mange repræsentationer fra udlandet også havde deres boder og solgte merchandise, mad og drikke. Rundt omkring var også plads til lægetelte, mange toiletter, brandmænd og egne sikkerhedsfolk (PCP havde frabedt sig deltagelse af det portugisiske politi). Et kuriøst indslag, som mange udenlandske gæster smilede over, var, at der på udvalgte steder på festivalen var opstillet pengeautomater, hvor man kunne trække penge.

Broderpartier verden over

Til festivalen var der inviteret delegationer fra verdens broderpartier, og 82 delegerede repræsenterende broderpartier fra Angola, Belgien, Brasilien, England, Kap Verde, Chile, Kina, Colombia, Cuba, Cypern, Danmark, Timor, Frankrig, Georgien, Tyskland, Grækenland, Guinea-Bissau, Ungarn, Iran, Irland, Italien, Korea, Laos, Litauen, Libanon, Luxembourg, Marokko, Mozambique, Holland, Palæstina, Peru, Rusland, Spanien, Galicien, Tyrkiet, Ukraine, Vietnam og Vest-Sahara deltog i festivalen som gæster. PCP havde stillet tolke og »betreure« til rådighed for alle.

De udenlandske delegationer og gæster havde også deres

base i bygninger til mødelokaler og restauranter, som til daglig bruges af PCP til skoling og andre konferencer og møder. Disse lokaler blev flittigt brugt under festivalen til bilaterale møder mellem medlemmer af PCP's Centralkomité og de udenlandske partigæster til at udveksle synspunkter og erfaringer fra deres politiske og sociale virkeligheder i deres lande.

KPID's og DKP's repræsentanter benyttede lejligheden til at informere om den danske virkelighed og den reaktionære politik ført af blå blok,

flexicuritysystemet i Danmark, arbejderbevægelsens splittelse i reformistiske og revolutionære retninger, Socialdemokraternes passiviserende rolle, folketingsvalget i juni i år, den kommende folkeafstemning om retsforbeholdet den 3. december, de kommunistiske enhedsbestræbelser mellem DKP, KPId og KP og forholdet til Enhedslisten m.v.

Et bevæget og euforisk øjeblik blev opnået, da der på Solidaritetspladsen lørdag aften var en repræsentant for »de fem« cubanere, Gerardo Hernandez, til stede. »De fem« cubanere var som bekendt i 15 år fængslet og blev tortureret i USA's fængsler som spioner, men USA var nødt til at frigive dem i december 2014. »Cuba vil sejre«, lød der mange gange fra mængden.

Reaktionen i offensiven – kampen fortsætter

I Portugal blev der afholdt parlamentsvalg den 4. oktober i år. De sidste 4 år har været domineret af en borgerlig flertalskoalition mellem PPD (et radikalt borgerlig parti) og CDS (de konservative), der tilsammen har fået ca. 50% af stemmerne i 2011. PS (de portugisiske socialdemokrater) – med ca. 28% af stemmerne – har haft en ambivalent holdning til denne regering, mest præget af samarbejde med den borgerlige regering (»nødvendig politik«, som vi også kender fra Danmark). PCP i opposition stiller ikke selvstændigt op til valg, men som del af CDU, Koalition for Enhed og Demokrati, med ca. 7% af stemmerne, der foruden PCP også omfatter det Økologiske Parti

»De Grønne«, Demokratisk Intervention og andre demokrater, herunder partiløse og antifascister. I Portugal er der også et nyt parti repræsenteret i parlamentet, Venstreblokken (BE, der kan sammenlignes med EL og Syriza), der fik ca. 5% af stemmerne i 2011.

Resultaterne af valget var, at PPD/CDS mistede flertallet (fra 50% til 36%), PS steg fra 28% til 32% af stemmerne, CDU steg minimalt fra 7 til 8,5%, og BE blev fordoblet fra 5 til 10%. Der er nu skabt en større mulighed for at stoppe reaktionens offensiv, som i de sidste 4 år fortsatte arbejdsløsheden, upopulære nedskæringer i lønninger og pensioner, privatiseringer af tidligere nationaliserede nøglevirksomheder, underkastelse under EU og USA, ødelæggelse af landets produktionsapparat og angreb mod 1974-Aprilrevolutionens landvindinger: frihedsrettighederne, nationaliseringer, arbejderkontrol på virksomheder, en landbrugsreform, der overlod landarbejderne jorden til dyrkning, en socialistisk grundlov, der stadfæster, at Portugal er et demokratisk land på vej til socialismen, og sidst men ikke mindst uafhængighedsskarter til de tidligere kolonier i Afrika, Angola, Mozambique, Guinea-Bissau og ørigerne Kap Verde og S. Tomé og Príncipe.

Et negativt aspekt var dog, at over 43% af samtlige vælgere undlod at stemme til valget, hvilket var den højeste abstentionsprocent nogensinde.

Venstrekræfterne kan standse reaktionens offensiv, såfremt PS opgiver sine borgerlige drømme og sin primitive antikommunisme. I en sådan situation kan der opstå en antimonopolistisk og demokratisk alliance, hvor PS, PCP og BE kan føre en politik, der kan bringe arbejderklassen i offensiven og vinde

noget af det tabte terræn tilbage.

Afsluttende tale

PCP's generalsekretær Jerónimo Sousa (JS) holdt den afsluttende tale om søndagen foran 200.000-250.000 mennesker i en atmosfære af eufori og en stærk manifestation af, at PCP er et stærkt marxistisk-leninistisk parti dybt forankret i arbejdsbevægelsens og befolkningens historie.

Han takkede de mange tusinde aktivister, der gjorde festivalen fysisk mulig, og hilste de mange udenlandske delegationer, hvis broderpartier i alle fem verdensdele kæmper for sikkerhed, stabilitet og retfærdighed for deres befolkninger. Alle disse gæster prydede denne festival som et udtryk for internationale solidaritet og vilje til kamp og forandring for et bedre samfund hen imod fred og socialisme.

Flygtningestrømmen til Europa blev også omtalt. JS nævnte, at når vi ser de frygtelige billeder i TV, må vi spørge os selv: Hvorfor flygter de? Hvad flygter de fra? Hvordan kan vi bedst hjælpe? Og han gav selv svaret: de lande samt EU, USA og NATO, der har ført aggressionskrige mod Irak, Afghanistan, Syrien og Libyen, må selv bære hovedansvaret for flygtningestrømmen.

Også befolkningerne i de lande i EU, Mellemøsten, Afrika og Centralasien, der er ofre for undertrykkelse og giver imperialismens aggressioner og overgreb modstand, blev varmt hilst. Det er afgørende nødvendigt at opbygge en antimonopolistisk og antiimperialistisk enhed verden over med henblik på at opbygge suveræne, demokratiske og uafhængige stater med fulde menneskerettigheder for fred og socialisme, sagde JS. Han sendte også en særlig hilsen til de steder i verden, hvor denne kamp føres under vanskelige vilkår, f.eks. i Ukraine, Palæstina, Colombia, Syrien og Vest-Sahara, og endvidere til

befolkningerne i Latinamerika, der kæmper mod neokolonialismen, Venezuela, Ecuador, Brasilien og Caribien. Der som i Europa er det nødvendigt at yde modstand og kæmpe.

Hvis nogen skulle være i tvivl om EU's natur, er det nu blevet klart for alle, at kapitalismens krise i form af neoliberalisme, militarisme og føderalisme er en realitet i Europa. Virkeligheden i EU giver PCP ret i, at EU i dag er et projekt, hvor multinationale selskaber dominerer og en overnational regering regerer over folkene og landene. Denne udvikling bekræfter rigtigheden af det kommunistiske projekt for nye, demokratiske og suveræne samfund frem mod socialisme og kommunisme.

PCP er et patriotisk og internationalistisk parti, der såvel under illegaliteten som nu kæmper for en bedre fremtid i Portugal. JS sluttede: »Til alle jer kan vi med stolthed sige, at PCP bidrager til kampen for arbejderklassens egen frigørelse og befolkningernes selvstændighed. Til jer alle siger vi: I kan regne med PCP!

Leve den 25. april og revolutionen!

Leve Portugals Kommunistiske Parti!«

Oktoberrevolutionens betydning

Den 7. november (års-dagen for Oktoberrevolutionen) holdt DKP, Hovedstadens distrikt sammen med KP og Dagbladet Arbejderen et indsamlingsarrangement. Festtalen blev holdt af en af partiets veteraner.

Af Jørgen Tved

Først tak for tilliden, som man har vist ved at indbyde mig til at tale om Oktoberrevolutionens betydning. Jeg tror, jeg har sagt ja uden helt at fatte, hvad det var, man bad mig om. Og jeg tror slet ikke, jeg magter at udlægge, hvilken kolossal betydning den russiske revolutionen i 1917 har haft for stort set alle mennesker på denne klode.

Men først lidt historie.

For det første: Hvorfor kalder vi den revolution, som fandt sted den 7. november 1917 i det gamle Rusland for Oktoberrevolutionen? Meget enkelt. Det gamle Rusland havde en anden kalender, som betød, at den 25. oktober efter russisk tidsregning svarer til vores 7. november.

Men det var ikke den første revolution i Rusland. Man havde haft en revolution i 1905, som var slået ned med hård hånd.

Da jeg for mange år siden kom til Vesterbro i København, oplevede jeg, at DKP havde flere medlemmer med russiske navne i de små gamle lejligheder tæt på Hovedbanegården. Man sagde, at her boede 1905-revolutionen.

I februar 1917 fik man igen en revolution, som blandt andet betød, at tsarstyret blev afskaffet, men også at der opstod en slags dobbelt magt.

Det var borgerskabet, som satte sig på den officielle magt, altså regeringen, men ved siden af var fremvokset en masse råd, eller som de blev kaldt på russisk – sovjetter. Der var sovjetter på arbejdspladserne, i boligkvarterene og ikke mindst i hæren.

Sovjetterne havde vist deres magt under revolutionen i februar.

De havde bevist, at de kunne, ved strejker og demonstrationer, bogstaveligt lamme hele samfundet.

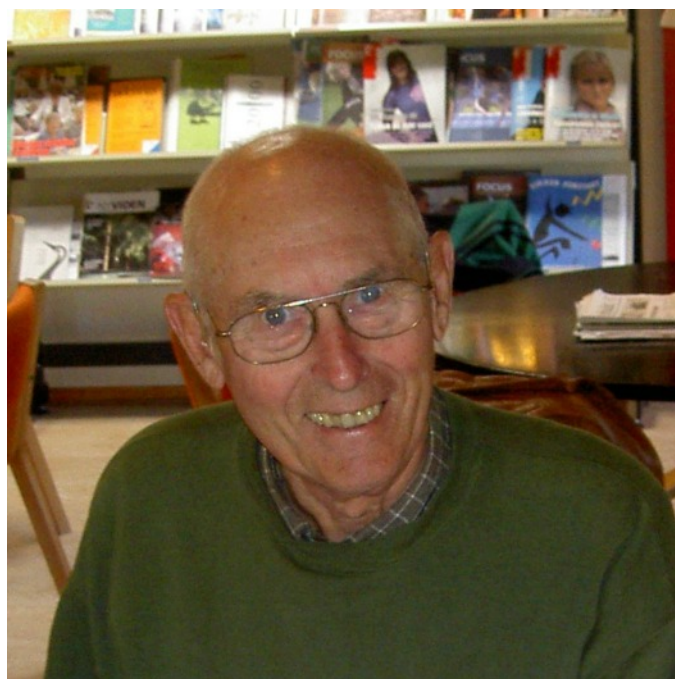
De havde strejket og de havde demonstreret, og et af hovedkravene var: Et NEJ til krigen. Og det er den første verdenskrig, vi taler om. Men den borgerlige regering, som nu var dannet, ville fortsætte krigen.

Det store problem var, at mange af disse sovjetter var under borgerlig ledelse. Jeg fristes næste til at sige, at store dele af dansk fagbevægelse også er under borgerlig ledelse.

Når jeg nu gør lidt ud af februarrevolutionen, er det fordi, de fleste her tror, at socialdemokrater altid er modstandere af revolutioner. Det er naturligvis ikke rigtigt. Jeg har her side 3 af *Socialdemokraten* fra den 28. marts 1917. Han kan man blandt andet læse:

En virkelig Revolution er altid sund. Den har stærke Lemmer. Faste Hænder, rødmussede Kinder, en god Mave og en klar Hjerne. Den har intet som helst tilfælles med anarkistisk Sektvæsen eller blegstottig Syndikalisme. Den er aktiv og kollektiv af Instinkt, ikke passiv og individualistisk.

Gårdsdagens Telegrammer fortæller om, hvorledes den

provisoriske Regering og Arbejder- og Soldaterkomiteen virker godt sammen trods forbigående Friktion, den første regulerende og samlende, den sidste ansporende og fremad-drivende.

Alle Zarfamiliens medlemmer har – skønt hverken Michael blev Regent eller Nikolaj Generalissimus – tilsagt det nye Regime fuld Støtte og erklæret deres Jordegods for Statsejendom. Stærkere Vidnesbyrd om Revolutionens sunde, sejrrie Kraft kan vanskelig tænkes.

Citat Slut.

Jeg vil godt gentage, at det var hvad man skrev i *Socialdemokraten* den 28 marts 1917.

Men Oktoberrevolutionen kom jo nogle få måneder efter, og det er den, jeg skulle tale om.

Så jeg har fundet en anden beretning, som er lidt senere end den, jeg lige har citeret fra.

Den har titlen Bolschewikernes Kamp og Sejr.

Det er en beretning udgivet af Socialdemokratisk Ungdomsforening i 1918. Der står på forsiden: Efter optegnelser af en russisk kammerat.

Her kan jeg blandt andet læse følgende: **Kongressen af alle Ruslands Arbejder- og Soldaterråd** åbnedes den 7. november 1917 om eftermiddagen kl. 4. Lenin holdt en 3 timers Programtale. Nogle menschewikiske Repræsentanter (Socialdemokrater) Repræsentanter fra det hidtidige Centraludvalg afgav en Erklæring og forlod derpå Kongressen. Denne beskæftigede sig fremforalt med Fredsspørgsmålet, med Løsningen af Jordspørgsmålet og med den øjeblikkelige indførelse af den stærkeste Kontrol med alle forretningsmæssige og Industrielle Bedrifter.

Om natten henimod kl. 12 under Diskussionen om Fredsspørgsmålet tog en menschewikisk Delegeret ordet og gjorde opmærksom på, at medens Kongressen diskuterede om

Freden, flød Blodet i Petrograds Gader. Hans Parti kunne ikke mere medvirke til en sådan politik. Efter denne Erklæring forlod han med de øvrige ca. 25 menschewikiske Delegerede Kongressen.

Venstrefløjen af de Socialrevolutionære afgav den Erklæring, at de, om end de ikke i alle Spørgsmål var enige med Bolschewikerne, kraftigt ville understøtte den af disse påbegyndte Aktion.

Få minutter senere kunde Trotzki meddele, at det sidste støttepunkt for den gamle regering, Vinterpaladset, var taget af den røde Garde.

Citat slut.

Jeg kan så oplyse at Bolschewikerne efterfølgende kunne overdrage Kongressen af sovjetterne den fulde magt.

Det var en lille smule Historie.

Hvad med eftertiden? Det blev en meget hård omstilling. Borgerskabet, både det nationale og det internationale, kunne og ville ikke blot se til, at man på en sjettedel af kloden begyndte at opbygge noget så afskyeligt som socialisme. Vi skal helt frem til 1922, før de sidste hvidgardister og fremmede interventionstropper var jaget ud. Ikke mindre end 14 lande sendte større eller mindre hærstyrker mod den ny sovjetrepublik. Og endnu flere lande havde med udrustning og penge støttet de nationale hvidgardister.

Nu var det slut med krigen. Nu stod man med en næsten helt umulig opgave: I et meget stort land at opbygge en industri. Den beskedne industri, man havde haft op til revolutionen, var næste ødelagt eller slidt helt ned.

På samme måde med landbruget. Godsejerne var ophørt med at producere og jorden fordelt til småbønder og landarbejdere, men de havde kun meget primitive redskaber. De manglede stort set alt: Husdyr, såsæd, så resultatet var smalhals i byerne og bogstaveligt talt hungersnød i flere distrikter.

Man havde et stort problem med analfabetisme. Kun et mindretal kunne læse og skrive. Alt dette skulle klares meget hurtigt, for truslen om angreb fra udenlandske magter hang hele tiden i horisonten.

Den 2 verdenskrig beviste til fulde, at man havde skabt det umulige. Skabt et samfund, hvor hele befolkningen havde fået et gevaldigt løft. Udryddet analfabetismen. Skabt fantastiske resultater både videnskabeligt og teknisk.

Og politisk havde man skabt et fasttømret samfund.

Og for alverdens arbejdere havde man bevist, at det var menneskeligt muligt at skabe et samfund, hvor den største svøbe – den evigt tilbagevendende massearbejdsløshed – var afskaffet.

I hele denne gevaldige opbygning, fra den sidste fremmede soldat i 1922 var jaget ad helvede til og til det imperialistiske overfald i 1941, kom Sovjetunionen og kommunisterne til at

spille en betydelig rolle. Det var på ingen måde en periode uden tilbageslag og nedture. Opbygningen af et socialistisk samfund var aldrig gjort før. Mange ting skulle læres, og mange fejl blev naturligvis begået, men også af fejl kan man lære.

Баррикады на Долгоруковской ул. против Оружейного пер.

Moskva under Barrikaderna.

Det var af kommunisterne, vi lærte, at skal vi nå nogle store mål, så er det altafgørende, at vi ikke tror, vi altid har patent på vejen, man skal gå. Vi når kun målsætningen sammen med andre.

Kommunisterne og hele den arbejdende befolkning havde deres store nederlag i Tyskland, da Hitler i 1933 kom til magten. Men det var af de franske kommunister, vi lærte og forstod nødvendigheden af samarbejde. De skabte den folkefront, som forhindrede, at fascisterne kom til magten i Frankrig.

Erfaringerne med folkefront og enhedsarbejde blev fra midten af 30'erne alle kommunisters erklærede politik.

Vi formåede ikke at forhindre krigen. Stort set alle de såkaldte demokratier havde mere travlt med at fodre vilddyr Hitler og fascismen end sikre freden. Resultatet kender vi. Vi fik den store krig.

Sovjet vandt denne krig. De fik hjælp af nogle af de vestmagter, der blev tvunget til endelig at tage den rigtige stilling. De havde stærkt undervurderet det fascistiske vilddyr, som nu også angreb dem.

Jeg ved naturligvis godt, at man her i landet fortæller, at det var USA og England, som var skyld i Tysklands nederlag. Og jeg står ikke her og vil forklejne deres indsats. Men jeg må slå fast, at af alle tyske tab, i tropper og materiel, skete de 80 procent på østfronten. Og jeg må tilføje, at den meget omfattende modstandsbevægelse, som blev opbygget i alle de tysk-besatte land, også havde sin store betydning for sejren i den store krig. Vi har lov at minde om, at der hvor modstandsbevægelsen var stærkest, som blandt andet her ved os, da var den opbygget efter den model for enhed og folkefront, som var blevet vedtaget i den kommunistiske verdensbevægelse i 1935.

Efter den store krig; efter at mere end 50 millioner mennesker var slået ihjel; efter at helt utrolige værdier var totalt ødelagt, byer, områder, virksomheder og meget mere var sat over styr – da stod man med store bevægelser både i Europa og andre steder, som ikke bare ville gå tilbage til de systemer og til den undertrykkelse, man havde kendt før krigen. I lande som Kina og Indien kunne bevægelserne ikke standses. Tiden var ved at rinde ud for kolonimagterne i både øst og vest.

I den første tid efter krigen var det, som om imperialisterne var ved at opgive kampen, var ved at give efter for de folkelige bevægelser. Men det var de naturligvis ikke. De samlede blot kræfter og indledte det, vi i dag kalder den kolde krig.

Den varme krig havde de ikke vundet, men i dag må vi nok konstatere, at de vandt den kolde.

De tvang Sovjet og det, vi kaldte den socialistiske verden, ud i en helt ustyrlig oprustning, en periode, som på ingen måde er slut endnu. Og de fik på mange områder slået os langt tilbage i den ideologiske kamp.

I meget lang tid vil mange kloge hoveder diskutere, hvordan det kunne gå til, at store dele af den socialistiske verden brød sammen. Jeg har min forklaring, men den er naturligvis ikke den endelige, og slet ikke den fulde forklaring.

Jeg mener man glemte demokratiet.

Nogle siger, at magt korrupperer, og noget er der nok om den snak.

I vores moderne verden kan et land, en stat, et samfund, på ingen måde lukke sig inde og være sig selv nok. Og trusler og fjendebilleder kan meget ofte ikke stå mål med en prøvelse.

Der er for mig ingen tvivl om, at den vanvittige oprustning f. eks betød store spildte muligheder for, at indfri de forventninger, folk i den socialistiske verden havde til deres levestandard. Der er heller ikke tvivl om, at der var meget pamperi, som almindelige mennesker tog afstand fra.

Og endelig. Man undervurderede i høj grad de muligheder, teknisk og videnskabelig, som var udviklet i Vesten, og som nu blev brugt til at fremstille de kapitalistiske samfund som betydeligt bedre end de socialistiske, når det drejede sig om at opfylde de menneskelige behov.

Når alt dette er sagt – har det hele så været kampen værd?

Ja, naturligvis. Ok-

toberrévolutionen lærte os, at det er muligt at opbygge et samfund, som bygger på menneskelighed fremfor på udnyttelse og undertrykkelse. Oktoberrevolutionen har for alvor bevist at troen og håbet på socialismen ikke bygger på utopi og umulige fantasier.

Og med Oktoberrevolutionen lærte vi Lenin at kende, som vel nok er den største socialistiske teoretiker siden Karl Marx og Frederik Engels. Men han var også den store leder og statsmand. Han mestrede også den aktuelle og praktiske politik.

Jeg er ikke i tvivl om, at den ideologi, som kommunister står for, er den rigtige.

Og jeg er heller ikke i tvivl om, at man i den daglige kamp skal forsøge at skabe bevægelser og tilslutning til de ønsker og krav, som arbejdere og almindelige mennesker har. Aktuelt, at vi skal arbejde for fred og ikke deltage i og understøtte imperialisternes krige. I Afghanistan, i Mellemøsten. I Afrika og i Latinamerika. Det er deres politik, som meget aktuelt skaber nød og elendighed og driver millioner af mennesker på flugt.

Danmark skal ikke være krigsdeltager og aktivt medvirke til at jage folk fra hus og hjem. Vi skal ikke aktivt understøtte våbenindustrien, men bruge vor fælles offentlige økonomi til at skabe tryghed og ordentlig forhold på det sociale, på det sundhedsmæssige, på det kulturelle område og på dygtiggørelse og uddannelse.

Vi har efter min opfattelse ikke råd og tid til at fortabe os i ørkesløse diskussioner, bogstaveligt talt om kejseren skæg.

Lad mig slutte med et citat fra Lenin. Jeg tror det var til nogle mindre socialistiske grupper i England, der også hver for sig mente, at de var de eneste og rigtige socialister, der havde de rigtige svar på alting. Lenins svar var: *Rot jer sammen i hunde!*

Hvad mener vi med ordet »økonomi«?

Af *Terkild Marker*

Hvad er økonomi? I vore dage vil de fleste svare, at økonomi er noget med penge. Og i vores samfund er det rigtigt, at næsten enhver økonomisk handling ledsages af pengetransaktioner. Men sådan har det ikke altid været.

Lad mig nu give en meget grov fremstilling af pengenes oprindelse og historie. Mellem de tilstande, jeg nævner nedenfor, har der været en række finere overgange. Antallet af overgange mellem to tilstande behøver ikke at have været det samme i alle samfund. Desuden er der primitive samfund, der er blevet påtvunget eller har importeret et senere trin i denne udvikling og altså har sprunget en del trin over.

I de første menneskelige samfund var der ingen penge. Deres økonomi var helt anderledes end vores. Uanset hvilken menneskeart der har været tale om, så har de skullet have noget at spise. Nogen vil hævde, at de ikke producerede noget, men hvis vi lader »producere« være synonymt med »fremskaffe«, så er der ikke længere nogen tvivl om, at de producerede deres egen føde, når de plukkede blade og spiste dem. Og dette er, hvad ordet »økonomi« burde betyde: økonomien er samfundets produktion og forbrug.

I de ældste menneskesamfund blev produktionen ikke solgt, den blev spist. Og oftest blev den spist af producenterne selv. De yngre børn blev dog fodret af deres mor. De helt spæde børn blev naturligvis ammet.

Det første skridt frem mod pengene skal have været en form for rituel gaveudveksling. Det skete sporadisk og formentlig ofte som en slags diplomati. Gaveudvekslingen foregik mellem to samfund. Gaverne forventedes at være nogenlunde lige værdifulde i én eller anden vag forstand.¹

Næste skridt er det egentlige bytte. De to parter sidder overfor hinanden og viser hinanden de genstande, de ønsker at bytte. De diskuterer med hinanden, indtil de begge tilbyder noget, som modparten opfatter som et ikke alt for urimeligt bytte – eller den ene af parterne rejser sig og går rasende bort.

Når byttet først er opstået, så kan der opstå systematiske handelsrelationer. Når der igen og igen bliver udvekslet de samme produkter, så vil der opstå faste bytteforhold. Disse faste bytteforhold betyder, at der er opstået relative priser. Prisen på vare A er 2 eksemplarer af vare B.²

Da der var blevet etableret systematiske handelsrelationer og priserne var opstået som faste mængdeforhold mellem forskellige varer, så begyndte et mindre antal varer at blive standardbytteobjekter.

Når der er etableret standardbytteobjekter, vil det ende med at pengene opstår. Et bestemt (til de fleste formål) ubrugeligt men værdifuldt produkt (guld, sølv eller andet) er blevet til almindeligt betalingsmiddel. Pengenes pris er koblet til værdien af pengematerialet.

Der kunne være betydelige omkostninger ved transport af

pengematerialet. Ved overgangen til næste fase nøjedes man i de fleste tilfælde med at transportere anvisninger på pengematerialet, hvilket naturligvis var pengeseddelens fødsel.

Et rent symbolsk produkt af forsvindende lille brugbarhed og tilsvarende forsvindende lille værdi gøres til penge (pengesedler og mønter). Når jeg skriver »et symbolsk produkt«, så mener jeg, at den pågældende vare blot repræsenterer en anden værdi eller vare. Pengenes pris er afkoblet fra pengematerialets værdi. Diffus kobling mellem prisen på den samlede pengemængde og prisen på den samlede produktmængde.

Vi oplever i øjeblikket en igangværende forvandling af pengene, sådan at de ikke længere er bundet til noget pengemateriale. Nu optræder pengene kun som en saldo på en konto. Dette må være slutningen på pengenes udviklingshistorie.

Ovenstående forklaring er meget kortfattet. Hver enkelt fase i pengenes historie kræver en selvstændig forklaring. Disse forklaringer kommer ikke her. Hvis jeg leverede bare én af disse forklaringer i en mere udførlig form, så ville artiklen blive for lang. Jeg regner med, at vi vender tilbage med disse forklaringer spredt ud over en række artikler i de kommende år.³

Jeg har levet dette rids for at pointere, at den nuværende samfundsform ikke er den eneste mulige. Nej, vi ønsker ikke at vende tilbage til noget af disse fortidige samfund. Hvis vi skulle finde på at afskaffe pengene, så vil det ikke være for at alle skal nøjes med at producere til sig selv. Vi er heller ikke interesserede i at skaffe ældre samfundstyper tilbage med deres forskallige slags pengesystemer. Vi er interesserede i at skabe et nyt samfund.

I de kommende artikler vil jeg blandt andet forsøge at argumentere for, at der er tvingende grunde i form af ubehagelige forhold i vort nuværende samfund, der taler for forskellige ændringer af dette samfund.

Endelig er der artiklens udgangspunkt: spørgsmålet om, hvad vi mener, når vi bruger ordet »økonomi«. Mit svar på dette er meget kortfattet: økonomien er (eller handler om) samfundets produktion og forbrug. Jeg håber, at jeg i fremtidige artikler kan besvare spørgsmålet mere omstændeligt.

Noter

1. Ernest Mandel: *Marxist Economic Theory* »Silent barter and ceremonial gifts« på siderne 50-53 i kapitel 2: *Exchange. commodity, value*.

2. Karl Marx: *Bidrag til Kritik af den Politiske Økonomi*; Rhodos 1974. Se kapitel 1: *Varen* på siderne 19-46. Karl Marx: *Kapitalen, kritik af den politiske økonomi*. Rhodos 1970-1972. Se *Kapitalen* 1 bog 1 siderne 143-185 »Værdiformen eller bytteværdien«.

3. Du vil kunne finde en mere fuldstændig beskrivelse i Terkild Marker: *Samfundsanalyse og ressourceadministration*, Rød Kultur 2011. Se §217 *Økonomisk kompleksitet*.

Man kan ikke løse nutidens opgaver med fortidens tænkning

Når vi diskuterer mulighederne for et nyt opsving for marxismen, er det væsentligt at se på de strømninger der findes i ungdommen

Af Lars Ulrik Thomsen

Den vigtigste strømning er idealismen som har været dominerende i årtier. Den fremmes af kapitalismens medier i alle former gennem de unges beundring for mysticisme, okkultisme og overnaturlig fænomener. Det har ført til milliardforretninger for forfattere, forlag og filmindustrien, som fuldstændig ukritisk formidler den idealistiske indstilling blandt de unge. Det gælder interessen for bøger som Harry Potter, den græske mytologi og en strøm af TV-serier f.eks. *Supernaturals*, der også omhandler overnaturlige fænomener.¹

Selv når vi vender os til de venstreorienterede strømninger blandt ungdommen, er idealismen den dominerende strømning.

Ungdomsoprøret i 1960'erne

Hvad var det som gjorde, at de unge i 1960'erne vendte sig væk fra idealismen og over til marxismen/materialismen? Det var først og fremmest den amerikanske aggression mod Vietnam, og forsøgene på at bombe landet tilbage til stenalderen. Den kynisme, der lå bag Washingtons politik, var hovedårsagen til de omfattende protestbevægelser; der igen var en medvirkende årsag til det amerikanske nederlag i Vietnam.²

Men der var også andre grunde. Den hurtige vækst i industriproduktionen skabte stor usikkerhed i mellemlagene og betød voldsomme udsving, enten i anarkistisk eller idealistisk retning. Det skulle komme til at præge udviklingen i resten af det 20. århundrede og var med til at svække den marxistiske indflydelse på ungdommen generelt.

Idealismens indflydelse

Et nyt skifte i ungdommen over mod materialismen kommer ikke tilfældigt. For det første skal betingelserne være til stede, sådan som de var i 1960'erne, men det afhænger i høj grad også af de politiske initiativer som venstrefløjens partier er i stand til at udvikle.³

Her er det nødvendigt meget mere målrettet at angribe de filosofiske og ideologiske rødder i kapitalismen. Sandheden er jo at de for det meste består af et opkog af idealistiske filosoffer fra oplysningstiden: Kant, Rousseau, Fichte og Schiller. Men deres tankeverden og formåen er bundet af en tid, som ligger fjernt fra industrisamfundets problemer.

Hvordan skal vi løse nutidens opgaver med fortidens tænkning?

Filosofiens rolle

Det fører for manges vedkommende til at afskrive filosofien fuldstændig som overflødig og forældet. Det ser vi især inden for naturvidenskaberne, hvor selv ledende videnskabsmænd har erstattet den filosofiske tænkning med matematiske formler og eksperimenter. Det var denne fremgangsmåde, som Lenin angreb i sit hovedværk *Materialisme og empiriokriticisme*.⁴ Han anerkendte fuldtud forskernes videnskabelige indsats, men forkastede deres forsøg på at drage filosofiske slutninger af deres arbejde, sådan som f.eks. Mach og Avenarius gjorde det.

Men det er naturligvis ikke lige meget hvordan man griber opgaven an. Det må ske i en form som appellerer til de unge. Det kunne ske ved at behandle nogle af de spørgsmål som er forbundet med kosmos og de unges interesse for *science-fiction* film.

Noter:

¹Der er væsentlige ligheder mellem de strømninger vi oplever nu og dem som Hans Scherfig beskrev i bogen *Idealister*.

²Det vietnamesiske folk lider stadig under eftervirkningerne af de amerikanske bombardementer med dioxin og andre plante-dræbende midler.

³Det hænger igen sammen med den manglende interesse for teorien i flere af venstrefløjens partier.

⁴*Materialisme og empiriokriticisme*, V.I. Lenin, forlaget Tiden 1970.

Den amerikanske film *Interstellar* er et godt eksempel på *science-fiction* film som griber ungdommen.

Antigones sidste tale

Af Bertolt Brecht

Borgere i min fædrene stad, se
Mig gå den sidste vej
Og skue solens
Sidste lys.
Og aldrig mer dette?
Ti den der engang bringer alle til ro, dødsguden
Mig levende fører han
Til Acherons bred.

Oh, min fader, oh, ulykkelige moder
Af hvem engang jeg sorgfulde kom
Til hvem jeg forbandet
Kommer at bo uden mage.
Oh, oh, min broder
Sødt er det falden at leve!
Også mig, som var ene tilbage
Drager du ned til dit sted.

Men I, jeg ber jer, tal ikke om skæbne.
Det ved jeg.
Tal om den
Der tilintetgør mig, uskyldige. Ham
Skal I berede en skæbne! Tro nemlig ikke
At I bliver skånet, I ulyksalige.
I der slæbte Kreons krig
Over fremmede jorder, hvor mange
Slag der end lykkes ham, det sidste
Skal opsluge jer. I der råber på bytte, ingen
Fulde vogne vil I se komme, men
Tomme.

Bedre sad I dog mellem ruinerne
Af jeres egen by, og sikrere, end med ham
I fjendens huse.
Jer begræder jeg, levende
Hvad I skal se
Når mit øje forlængst er fuldt af støv!
Dejlige Theben
Fædrene stad!
Og I, dirkaiske kilder
Rundt om Theben, hvor vognene
Kører op, oh,
I lunde! Hvor det skærer mig i hjertet
Hvad der skal overgå dig! Af dig
Kom de umenneskelige, derfor
Skal du blive til støv.
Sig Den der spørger efter Antigone, hende
Så vi flygte i graven.

Antigone ved den døde Polynices, maleri af Nikiphoros Lytras, Nationalgalleriet i Athen, (1865).

Om digtet: Den græske dramatiker Sofokles (497-406 fvt.), der kaldtes for en af *De syv vise*, skrev seks tragedier der er bevaret for eftertiden. Blandt dem er *Antigone*, der stadig bliver opført på alverdens scener. Antigones ord i 3. vers er i virkeligheden en manende appel; at vi sætter navn på de ansvarlige for krigen:

*Men I, jeg ber jer, tal ikke om skæbne.
Det ved jeg.
Tal om den
Der tilintetgør mig, uskyldige. Ham
Skal I berede en skæbne!*

Efter at være vendt hjem fra sit eksil i USA skrev Brecht en ny *Antigone*, som er præget af kampen mod fascismen. Skuespillet begynder med en samtale mellem to søstre i det sønderbombede Berlin i 1945. *Antigones sidste tale* er et uddrag fra Brechts skuespil og oversat af Ivan Malinovski.

PS. Digte af Bertolt Brecht, udvalgt og oversat af Erik Knudsen og Ivan Malinovski, Gyldendal 1971.

Lars Ulrik Thomsen

Om Dimitrov

Det ene af tre oplæg på de kommunistiske partiers fælles offentlige møde den 20. august i København i anledning af 80-året for Kominterns 7. verdenskongres i 1935, hvor den fremtrædende bulgarske kommunist G. Dimitrov holdt sin berømte tale mod fascismen og for enhed i arbejderklassen

Af Jacob J. Jensen

De socialdemokratiske partier begik under 1. verdenskrig åbenlyst forræderi imod det kommunistiske grundprincip, »Arbejdere i alle lande, foren jer«. Derfor blev det nødvendigt med en ny Internationale. Det var naturligt, at Sovjetunionen blev centrum for den nye 3. Internationale. Det var Oktoberrevolutionen og Lenins politiske linje, som viste vejen for de andre lande. De nye kommunistiske partier var parat til at følge denne linje. Men opgaven var vanskelig, fordi der allerede var en arbejderbevægelse i de europæiske lande, og den var domineret af socialdemokratiske klasseforrædere. Der var megen uklarhed om, hvordan opgaven skulle løses. Sekterismen viste sig hurtigt at blive den vanskeligste hindring. Mange kommunister troede, at man blot kunne kopiere den bolsjevikiske model. Så ville eksemplet fra Oktoberrevolutionen hurtigt tiltrække mange nye medlemmer og skabe store og stærke kommunistiske partier. De vidste derfor ikke, hvad de skulle gøre i den konkrete politiske situation i deres lande.

Lenin søgte i 1920 omkring Kominterns 2. verdenskongres at korrigere nogle af de første sekteriske børnesygdomme hos engelske, tyske og andre kommunister. Da Lenin desværre døde for tidligt, kom Komintern under en ledelse, som ikke havde forstået Lenins anvisninger. De fortsatte deres sekteriske kurs helt op til 1934-35, hvor Dimitrov begyndte at korrigere den og fik sat Komintern på rette kurs. Dimitrov sagde på den 7. kongres i 1935 om sekterismen: »I vor tid er det ofte ikke længere en »børnesygdom«, som Lenin skrev, men en fast indgroet last, og uden at have befriet os for den, kan vi ikke løse vor opgave... Sekterisme ... finder behag i sine forsimplede metoder til at løse arbejderbevægelsens mest indviklede spørgsmål... Kort sagt, for sekterismen er alting, som man siger, en børneleg... den sekteriske »principfashed« er ikke andet end politisk ubehjælpssomhed.« (Georgi Dimitrov: *Fascismen er fjenden*, forlaget Tiden 1972, s. 79-80).

Dette mønster af sekterisme havde Dimitrov indset, da han blev løsladt fra det tyske fængsel. Han kom til Sovjetunionen og begyndte at stille forslag. Kommunisterne kaldte rutinemæssigt socialdemokraterne socialfascister. 1. juli 1934 sendte Dimitrov et brev til Stalin og den øvrige ledelse, hvor han kritiserede denne praksis: »Er det korrekt udifferentieret at klassificere socialdemokratiet som socialfascisme? Med denne tese har vi ofte afskåret os fra at nå de socialdemokratiske

arbejdere.« (Kirill Shirinja: *Kominterns strategi og taktik i kampen mod fascismen og krig 1934-1939*, Moskva 1979, dansk oversættelse 1985, s. 51)

Kommunister skal naturligvis afsløre de socialdemokratiske ledes opptunistiske manøvrer. Men vi skal gøre det på en sådan måde, at vi får deres menige medlemmer i tale. Og også de dele af befolkningen, som er under deres indflydelse. Vi skræmmer dem væk, når vi bruger skældsord. Kun hvis vi både i ord og i handling viser, at vi ønsker enhed i arbejderbevægelsen, kan vi opbygge de personlige relationer, der skal til for at skabe denne enhed.

Dengang som nu bestod arbejderbevægelsen af mange forskellige fløje. Dengang var fløjene indenfor Socialdemokratiet. I dag findes fløjene både indenfor Socialdemokratiet og i de andre partier i arbejderbevægelsen. Spørgsmålet er så, hvordan vi skal forholde os til sådanne fløje. Komintern havde i 1920'erne en simpel løsning. På Kominterns 6. kongres i 1928 sagde de i programmet: »Vestre-socialdemokratiet ... spiller med pacifistiske, ja ofte også med revolutionære fraser... denne fløj er derfor de socialdemokratiske partiers farligste fraktioner.« (Kommunistisk internationales program vedtaget af 6. verdenskongres 1. september 1928 i Moskva, Futura 1974, s. 25) De satte »venstre« i gåseøjne. Dette anfægtede Dimitrov: »Er det korrekt under alle forhold at anse alle venstresocialdemokratiske grupperinger som hovedfaren?« (Shirinja)

Sådanne vildfarelser fik Dimitrov korigeret på den 7. kongres: »Der eksisterer en reaktionær lejr i socialdemokratiet; men der eksisterer og vokser samtidig en lejr af venstre-socialdemokrater (uden gåseøjne)... De reaktionære socialdemokrater er mod enhedsfronten ... Venstresocialdemokraterne er for enhedsfronten« (Georgi Dimitrov: *Fascismen er fjenden*, forlaget Tiden 1972, s. 71).

Socialisme forudsætter accept i den brede befolkning, ikke bare de dele, som er enige i vore synspunkter. Derfor må vi søge at forene arbejderbevægelsen. En sådan forening omfatter også de mange, som har illusioner om de socialdemokratiske politiske og faglige ledere. Mange er aktive ud fra et ærligt ønske om at varetage deres kollegers interesser. Lenin sagde klart, at de socialdemokratiske ledere forrådte socialismen, og at vi som kommunister skulle fordømme dem. Men vi skal ikke rette de samme anklager imod de mange fagligt og politisk aktive, selv om de ikke havde genneskuet ledelsen. De venstresøgende dele af socialdemokratiet tog afstand fra flere sider af ledelsens politik. Men de ønskede at forblive i socialdemokratiet, fordi arbejderbefolkningens flertal betragtede socialdemokratiet og fagbevægelsen som deres arbejderbevægelse. Dengang som nu er det oplagt, at kommunister skal søge enhed med sådanne personer.

Spørgsmålet er så, hvad kommunister skal gøre i deres eget land, hvis man er enige i disse grundprincipper? Dimitrov understregede nødvendigheden af fortsat at styrke og opbygge den kommunistiske partiorganisation. Uden en sådan kan

kommunister ikke tage de nødvendige initiativer til enhedsfronten. Derudover foreslog han: »Udviklingen af enhedsfronten med de kommunistiske og socialdemokratiske arbejderes fælles kamp mod fascismens og kapitalens angreb opkaster også spørgsmålet om arbejderklassens politiske enhed og fælles politiske masseparti ... Det er en bydende nødvendighed, at der i hvert land består et enhedsparti for proletariatet ... at opnå dette er naturligvis ikke så let og simpelt.« (s. 81)

Tror man, at der er en let og simpel løsning, så bliver det til et skema. Dimitrov advarede kraftigt imod skematænkning. Han foreslog, at kommunister principielt anbefaler et enhedsparti. Men da situationen er forskellig i de forskellige lande, er der også forskelle på, hvordan kommunister skal udforme deres konkrete forslag. Han tog et amerikansk initiativ til skabelse af et enhedsparti op: »et 'arbejder- og farmerparti' kunne under de amerikanske forhold være en sådan egnet form« (s. 47). Han foreslog, at amerikanske kommunister arbejdede videre med dette initiativ.

I Frankrig var der allerede i 1935 opstået en stor anti-fascistisk bevægelse. Dimitrov foreslog de franske kommunister, at det næste skridt skulle omfatte »den organisatoriske forankring ... ved skabelsen af overpartiske, valgbare organer for den antifascistiske folkefront«. (s. 51)

I England foreslog han, at kommunisterne skulle sige til socialdemokrater: »Vi er parat til at understøtte jeres kamp for at danne en ny Labour-regering, om end de to tidligere labour-regeringer ikke har opfyldt deres løfter, som de havde givet arbejderne« (s. 49). Efter kongressen gik Komintern og Dimitrov videre med sagen: »Da Komintern og det kommunistiske parti i England skulle tage stilling til, hvorvidt CPGB skulle melde sig ind i Labour-partiet, tog man udgangspunkt i Lenins råd til Storbritanniens Kommunistiske Parti i 1920. Eftersom partiet var opstået ved siden af en bred og reformistisk organisation og således var afskåret fra masserne i denne, skulle det ifølge Lenin gøre alt for at få kontakt med de organiserede arbejdermasser, dvs. lade sig optage i Labour partiet og samtidig bevare sin selvstændighed som kommunistisk organisation.« (Shirinja, s. 282)

Ansøgningen blev behandlet på en Labour-konference i oktober 1936. En tredjedel af de delegerede stemte for godkendelse. Det betød så en officiel afvisning. Men det kommunistiske parti indgik dernæst aftale med to fraktioner, Det Uafhængige Arbejderparti og Den Socialistiske Liga, som begge var medlem af Labour. De førte så i fællesskab en kampagne for enhed.

Både i 1920 og i 1936 og de følgende år lykkedes det Labour-ledelsen at afvise optagelsen af det kommunistiske parti i Labour. Var de ophedede diskussioner blandt kommunister især i 1920 så overflødige? Lenin havde allerede under diskussionerne besvaret dette spørgsmål: »Lad Thomas' ere og andre social-forrædere, som I har benævnt dem, ekskludere jer. Det vil have en udmærket virkning på de britiske arbejdermasser.« (Lenin, bind 31, s. 161) De kunne nu se, hvor ansvaret for den politiske splittelse i arbejderbevægelsen lå. Kommunisterne havde vist vilje til enhed. Det var Labour-lederne, som sagde nej og dermed tog ansvaret for splittelsen i arbejderbevægelsen.

Dimitrovs beretning havde også et afsnit om »dannelse af

enhedsfronten i de lande, hvor der er socialdemokrater i regeringen.« (s. 55) I dette afsnit havde Dimitrov det råd til de danske kommunister, at de skulle tage udgangspunkt i aktuelle spørgsmål som et kriseforlig og en lov imod strejkeretten: »Men kan kommunisterne da ikke få fagforeningerne og de socialdemokratiske organisationer i Danmark til at diskutere disse aktuelle spørgsmål, få dem til at udtrykke deres mening herom og i fællesskab slutte enhedsfront med dem med det mål for øje at gennemføre arbejderne krav? Da vore danske kammerater i oktober i fjor henvendte sig til fagforeningerne med opfordring om at optræde imod nedsættelsen af arbejdsløshedsunderstøttelsen og for fagforeningernes demokratiske rettigheder, sluttede omkring et hundrede fagforeninger sig til enhedsfronten.« (s. 57)

Jeg selv er byrådsmedlem for Enhedslisten i den måske mest borgerlige kommune i Danmark, Rudersdal. Jeg har naturligvis ingen illusioner om at skabe en enhedsfront med borgerlige byrådsmedlemmer. Men jeg fører sager frem på byrådsmøderne, som jeg ved er støttet af mange. Det har drejet sig mest om støtten til de ældre og skolerne. Men kommunen styres af Venstre, og de følger direktiverne fra folketing og regering om at spare og skære ned. Kommunen skal være »ansvarlig«, og det vil sige nedskæringer af velfærden. Samtidig bilder de befolkningen ind, at de trods nedskæringerne kan bibeholde servicen. Det kan de naturligvis ikke, og det sker heller ikke. Folk vil med tiden reagere, når de finder ud af det. Det er mit hovedtema i de ting, jeg siger i kommunalbestyrelsen og skriver til den lokale presse.

I dette arbejde har jeg fået stor støtte i den lokale afdeling af FOA. Der er både socialdemokrater og partiløse. De mener, at socialdemokraterne er blevet nogle vatnisser. Jeg har også et godt samarbejde med lederen af den lokale afdeling af Ældresagen. På skoleområdet er jeg kommet sent i gang, men har fået en evaluering af folkeskolereformen på dagsordenen til næste kommunalbestyrelsesmøde. Det har skabt kontakter til pædagogernes og lærernes fagforeninger. 3F'erne havde jeg kontakt med i forbindelse med kommunens udbudsbetingelser og social dumping. Formændene er socialdemokrater, men de var parat til at samarbejde med os. Jeg har fået opbygget nogle lokale personlige relationer, uden hvilke det ikke vil være muligt at arbejde politisk noget sted.

I selve byrådet deltog alle de andre partier i budgettet sidste år og accepterede dermed nedskæringerne. Jeg stemte ene mand imod, og det reagerede de andre byrådder ret kraftigt imod. Der er en tradition i Rudersdal, at man vedtager alt i enighed, og den tradition er de andre endnu ikke indstillet på at bryde. Jeg holder fast ved det princip, at jeg argumenterer og stemmer imod alle forslag, som går imod almindelige menneskers interesser. Det gør jeg konsekvent, selv om jeg oftest alene mand stemmer imod. Alligevel føler jeg, at jeg er kommet på god talefod med 4 byrådsmedlemmer fra en lokalliste. Nogle årtier tilbage var de venstreorienterede. Nu ligger de nærmest de radikale. Jeg foreslår dem, at vi på lidt længere sigt danner gruppe sammen med socialdemokraterne – en gruppe til venstre for midten. Den ledende socialdemokrat i byrådet ønsker det under ingen omstændigheder. Men den socialdemokratiske afdeling har for nylig fået en ny formand, som jeg er på

god talefod med. Jeg kan iøvrigt tilføje, at vi har fået en afdeling af Enhedslisten op at stå. 3 af de mest aktive har deres baggrund i DKP.

Det var lidt om min personlige erfaring. Jeg forsøger i det daglige at følge den kurs, Komintern slog ind på under ledelse af Dimitrov. Jeg kan kun opfordre alle til at studere Dimitrovs

rapport og også Lenins skrift om kommunismens børnesygdom, som Dimitrov henviser til. Der ligger klare retningslinjer for, hvordan kommunister kan undgå at isolere sig i små sektariske cirkler. Vi skal studere disse retningslinjer – og også bruge vor sunde fornuft.

Kommunisterne og Enhedslisten

Et samarbejdet oplæg fra distriktskonferencen i DKP Region Sjælland ved et af de nyvalgte medlemmer af landsledelsen

Af Bjarne Rasmussen

Forholdet til Enhedslisten dukker hyppigt op i diskussioner mellem kommunister. Det er der mange gode grunde til. Bl.a. at Enhedslisten er det største parti på »venstrefløjen« med mange repræsentanter i folketing, regions- og byråd, og at DKP var en af listens ophavsmænd.

Det er jo ingen hemmelighed, at der er afgørende forskelle på vurderingen af Enhedslisten i de danske kommunistiske partier. Fra på den ene side Arbejderpartiet Kommunisterne, der ser Enhedslisten som et lille socialdemokrati, reformistisk og revisionistisk, og til DKP, som anser Enhedslisten for at være en væsentlig del af vor nuværende parlamentariske strategi og derfor også accepterer, at kommunister er medlem af Enhedslisten. Som bekendt kan medlemmer af Kommunistisk Parti og KPID ikke samtidig være medlemmer af Enhedslisten. Forholdet til Enhedslisten er derfor også afgørende, når vi vil forsøge at skabe større eller mindre kommunistisk enhed i Danmark.

Enhedslisten blev i 1989 født som et valgsamarbejde mellem DKP, SAP og VS. 3 partier der som udgangspunkt så meget forskelligt på mange ting i verden, men altså var enige om betydningen af repræsentation i Folketinget. Enigheden i DKP var dog ikke udpræget, og det medvirkede til den efterfølgende splittelse med dannelsen af Kommunistisk Forum (senere KPID).

Meget hurtigt skete der en udvikling i Enhedslisten selv, hvor partiernes indflydelse blev mindre og mindre. Det er som bekendt endt med, at Enhedslisten i dag er en organisation med enkeltmedlemmer organiseret i lokalafdelinger med dertil hørende strukturer. Da bl.a. DKP jo ikke længere havde vetoret på noget som helst, betød det også at der var behov for en ny vurdering. Nogle medlemmer af DKP vurderede, at kommunisterne skulle opgive egen organisering, mens andre altså sikrede, at vi stadig er her, så nogenlunde.

Til vurderingen af Enhedslisten hører selvfølgelig udviklingen i listens politiske grundlag, listens faktiske aktivitet og listens holdning til den kommunistiske bevægelse og de mål, den sætter sig.

Hvis man tager det sidste først, er der ikke tvivl om, at der i Enhedslisten er stærke antikommunistiske strømninger med udgangspunkt i den øvrige venstrefløjs vurderinger af såvel de nuværende som tidligere erklærede socialistiske lande med kommunistiske partier som ledende kraft. Disse kræfter har dog

ikke været stærke nok til at ændre, at organiserede kommunister kan være medlem af Enhedslisten.

Den teoretiske politiske udvikling i Enhedslisten er foreløbigt kulmineret med vedtagelse af listens nye principprogram. Programmet er et forsøg på kort og sprogligt tilgængeligt at få præciseret det politiske grundlag samtidig med, at der skulle ryddes op i den mere fraseprægede del af det tidligere program. Men der er ikke tvivl om, at programmet også skulle tjene det formål at fjerne mulighederne for, at Enhedslisten kunne udstilles som et parti, der ønskede samme udvikling som var kendt fra de socialistiske lande, såvel de eksisterende som de sammenbrudte. Revolution måtte ikke kunne forbindes med hverken vold eller magt.

Store dele af analysen af det kapitalistiske samfund kan enhver kommunist skrive under på, lige som rigtig mange af opgaverne for et socialistisk parti også er velkendte for kommunister. Som Enhedslisten mener vi også, at udformningen af det socialistiske samfund skabes i forbindelse med, at kampen mod det kapitalistiske samfund udvikler sig. Men vi kommunister lægger klart større vægt på overtagelsen af de afgørende sektorer i såvel produktionen som kapitalstyringen (banker m.v.) og på, at de socialistiske kræfter må påtage sig at styre og planlægge udviklingen i samfundet. Vi er dog helt enige om, at det skal ske på et demokratisk grundlag, hvor beslutninger træffes ikke alene på baggrund af bred debat, men også på baggrund af bred aktivitet i samfundet.

Selv om vi godt kan genkende analysen af det kapitalistiske samfund, har Enhedslistens analyse iøjnefaldende svagheder. Først og fremmest gælder det statens rolle i et kapitalistisk samfund og imperialismens betydning for udviklingen i verden. Bag ved analysen ligger et i bund og grund nationalt syn på kapitalen og en opfattelse af staten som principielt nogenlunde uafhængig af kapitalen. Når staten (folkestyret) forsøger at forringe velfærd, arbejderrettigheder mv. skyldes det ifølge programmet, at kapitalen presser folkevalgte politikere til forringelser med trusler om udflytning af arbejdspladser og massefyringer. Enhedslisten har ikke nogen samlet forståelse af integrationen mellem kapitalismen og staterne, herunder den internationalisering der præger produktion og kapital i øvrigt. Ligesom forståelse af, hvordan de økonomiske centre, her ikke mindst den amerikanske imperialisme, hele tiden arbejder for at skabe sig større og større indflydelse på den førte politik overalt i verden, ikke spiller nogen større rolle i beskrivelsen.

Enhedslisten har efter kommunisternes opfattelse heller ikke en effektiv strategi for at ændre styrkeforholdet mellem kapital og arbejderklasse, hverken nationalt eller internationalt. Men på

den anden side er formulering af en sådan ajourført strategi også en af de opgaver, kommunisterne står overfor. Enhedslisten støtter og deltager i befolkningens kampe, og ifølge programmet vil disse i kombination med de demokratiske processer føre frem til de samfundsforandringer, som så kan føre til det socialistiske samfund. Faktisk ser Enhedslisten spirer til det socialistiske demokrati i de mange progressive aktiviteter og bevægelser, der findes og hele tiden opstår. Kommunisten ville nok også i højere grad, end enhedslistens principprogram gør, overveje, hvad der ville/kunne ske i en overgangsfase, hvor kapitalens magt er trængt og de socialistiske kræfter vinder frem. For os er det usandsynligt, at en folkeafstemning ville kunne afklare hvilken vej vi skulle gå. Enhedslisten ser sin rolle som dem, der kommer med forslag og støtter aktiviteter.

Et parti skal ikke og kan ikke alene bedømmes på baggrund af sine programmatisk udtalelser. Enhedslisten har som de kommunistiske partier et stærkt behov for yderligere analyser af det kapitalistiske systems verdensomspændende sammenhæng og organisation og mulighederne for at bekæmpe det, så styrkeforholdet ændres i arbejderklassens favør.

Man må også se på partiets faktiske aktivitet og rolle. Enhedslisten har de senere år haft stor succes, såvel ved de afholdte kommunalvalg som de seneste folketingsvalg. Det er der mange grunde til. De positive er selvfølgelig, at Enhedslisten opfattes som forsvarere af tilkæmpede rettigheder og den velfærd, som befolkningen nyder godt af. Det er vel den samme bevæggrund, som har betydet en væsentlig fremgang for Dansk Folkeparti. I Enhedslistens tilfælde er det fortjent, hvad man næppe kan sige om Dansk Folkepartis. En anden ting er, at partiet har udviklet sig til et parti, der fungerer og opererer på lige fod med de andre politiske partier i Danmark og derfor nu er i stand til at tiltrække en bredere kreds af vælgere og medlemmer. Samtidig med at vælgertallene er steget, er der sket noget tilsvarende med medlemstallet, så der nu er flere medlemmer, end DKP og dets ungdomsorganisationer på noget tidspunkt har haft tilsammen de sidste 40 år.

Enhedslisten har altid opfordret sine medlemmer til at være aktive i de kampe og progressive organisationer, der fandtes i deres område, men har ikke udviklet en politisk kultur, hvor medlemmerne forventes at gøre sig gældende på baggrund af en samlet politisk strategi. Det kunne for tiden være kampen mod nedskæringer og privatiseringer. Det kunne også være kampen for freden. Overordnet er listens aktuelle politiske kamp først og fremmest en kamp for velfærden i bred betydning.

For rigtig mange nuværende medlemmer af Enhedslisten er deres medlemskab ikke forbundet med den tidligere nævnte forpligtigelse. Mange medlemmer er først og fremmest tiltrukket af Enhedslistens progressive politik og optræden og mindre af listens socialistiske mål.

Parlamentarisk optræder Enhedslisten også som et traditionelt parti. Det politiske arbejde i Folketing og kommunale råd er kun i ringe omfang forbundet med folkelige bevægelser og tager kun i et mindre omfang udgangspunkt i dem.

Organisatorisk virker det, som om Enhedslisten satser alle kræfter på det parlamentariske arbejde og de politiske muligheder i det.

Men samfundet forandres ikke på den måde. Ensidig satsen på en velfærdsdagsorden vil ikke føre til afgørende forandringer i samfundet. Hvad Enhedslisten har vundet, har andre dele af centrum-venstre mistet.

Kommunisten mener, at der er behov for en ny og visionær socialistisk politik og ikke kun den dominerende frem- og tilbagejusterende velfærds politik. Men ikke kun det. En ny politik, der kombineres med reelt massearbejde i fagbevægelse og i andre organisationer. På nogle områder må de nødvendige bevægelser skabes fra bunden. Det gælder f.eks. fredsarbejdet.

Det jo fremgået af det tidligere, at Enhedslisten netop har nedtonet det socialistiske perspektiv i den daglige politik og i deres retorik. Det stiller så spørgsmålet, om det er indenfor Enhedslistens rammer, eller mere direkte ude i fagforeninger og andre organisationer, kommunister skal arbejde for en sådan ny politik.

Dette spørgsmål kan kun besvares ud fra en aktuel vurdering af opgaverne, den politiske virkelighed som den er nu, og de kommunistiske partiers muligheder for at løfte opgaven.

Kommunisten har for længst formuleret tesen om enhedens vej og anvendelse af aktionsenhedens metode. Når nogen forlanger, at der alene skal tages udgangspunkt i det, der er enighed om, og at det, der er uenighed om, skal skubbes i baggrunden, så er det selvfølgelig en effektiv måde at gennemføre fælles kamp på. Men det er ikke nok. Enheden kan og skal også styrkes ved, at kommunisterne i alle de organisationer, som er skabt af arbejderklassen, her ikke mindst fagbevægelsen, og den arbejdende del af befolkningen i øvrigt, bidrager med de synspunkter og mål, som kommunisterne har. Målet er at udvikle forståelse for, at det er nødvendigt at skabe enhed om bekæmpelsen af det kapitalistiske samfund. I sådanne organisationer kan man selvfølgelig ikke stille krav om fuldstændig enighed for at arbejde der, men tage udgangspunkt i, at det er her kampen kan udvikles i samarbejde med andre. Som kommunister har vi rigtig mange erfaringer med sådant arbejde. F.eks. i fagbevægelse, i sociale bevægelser og i fredsbevægelser.

Adskiller dette arbejde sig fra arbejdet i en politisk organisation som Enhedslisten? Slet ikke, så længe kommunisters enkeltmedlemskab af Enhedslisten ikke forhindrer en selvstændig udvikling af kommunisternes politikformulering og mulighed for at agitere for denne politik. Trods de antikommunistiske tendenser blandt Enhedslistens medlemmer arbejder mange kommunister aktivt i Enhedslisten og bliver valgt til tillidsposter i listen selv eller som repræsentant for listen i andre sammenhænge.

Enhedslisten er medlemsmæssigt og politisk en meget bred forsamling, som dog har evnet at formulere en politik, der forsvarer den arbejdende befolknings interesser. Listen har som erklæret politik at understøtte folkelige bevægelser og i sidste ende et socialistisk perspektiv.

Desuden er Enhedslisten i dag det sted, hvor langt de fleste mennesker, der ønsker en ændring af samfundet i mere menneskelig og demokratisk retning, ser hen. Her kan vi altså møde de mennesker, der gør mere eller mindre oprør mod det nuværende samfund. De mennesker, der bakker op om Enhedslisten, deres erfaringer og synspunkter er nødvendige for at skabe en

bevægelse, der reelt kan forandre samfundet. Derfor skal vi snakke med dem og arbejde sammen med dem.

Det samme kan siges om medlemmer og sympatisører af de andre kommunistiske partier. Vi skal derfor finde en balance mellem at udvikle en selvstændig kommunistisk politikudvikling og en deltagelse i andre sammenhænge, herunder i Enhedslisten, for at styrke enheden i kampen for et andet samfund.

Enhedslisten kan, som det forhåbentlig fremgår, ikke erstatte et kommunistisk parti. Samtidig skal strategien i forhold til Enhedslisten løbende vurderes under hensyntagen til Enhedslistens politik og faktiske ageren, men også i forhold til udviklin-

gen af andre kampe i samfundet, de kommunistiske partiers styrke og muligheder mv. Samarbejdet med Enhedslisten må ikke føre til, at kommunisterne ikke selvstændigt kan vurdere, hvilke initiativer der er behov for. Selvstændig kommunistisk opstilling ved f.eks. kommunalvalg er selvfølgelig kontroversielt, men er også en af de muligheder vi forbeholder os, hvis de lokale betingelser er til stede.

Under alle omstændigheder skal kommunister kunne arbejde på eget grundlag som parti, i folkelige organisationer og i enhedsaktioner i forskellig sammenhæng.

Bog sælges til fordel for Skub:

Operation Crossroads

Af Terkild Marker

Bogen *Nowhere to hide* er blevet oversat fra USA-engelsk til dansk under titlen *Hvor skal vi skjule os*. Den danske titel er mere intetsigende end den originale titel. Den direkte oversættelse til dansk ville være noget i retning af *intet sted at skjule sig*. Når man har læst bogen, giver denne titel en meget ubehagelig og klar mening. Forfatteren til bogen er David Bradley, som var en ung læge indkaldt til militærtjeneste i USAs hær. Bogen er en slags dagbog. Oversættelsen er mundret og letlæselig, men jeg har fundet enkelte steder, hvor jeg kan se, at oversætteren ikke har forstået originalteksten. Bogen udkom på dansk i 1949.

Bogen handler om operation Crossroads. USA gennemførte to prøvesprængninger af atombomber i juli 1946 inde i Bikiniatollen ud for kysten af øen Bikini. Bikiniatollen er en atoll, et uregelmæssigt ringformet koralrev, som er gennembrudt flere steder sådan, at den optræder som flere øer. En af øerne i Bikiniatollen hedder Bikini. Der er så vidt jeg ved intet punkt på overfladen på Bikiniatollen, der ligger mere end 10 meter over middelvandstanden i området.

Marshalløerne består af 29 atoller. Marshalløerne har et landareal på 171 km² spredt ud over et havareal på 1 260 000 km². Befolkningstallet var i 2009 på 64 522, og den lokale regering har tilsyneladende ingen kontrol over det, da det stiger med 2% om året.

Øerne blev besat af Japan i 1914 og erobret af USA i 1944. De blev formelt uafhængige i 1986. Marshalløerne er ikke en koloni (ingen ressourcer af betydning at stjæle), men alligevel et afhængigt land under USA's dominans. Marshalløerne blev medlem af FN i 1991.

I området omkring eksplosionsstedet var der på forhånd anbragt 95 skibe uden mandskab og med symbolske mængder af brændstof og våben ombord. Desuden var der 57 marsvin, 109 mus, 146 svin, 176 geder og 3030 hvide rotter fordelt ombord på 22 af skibene. De skulle repræsentere de matroser, marinesoldater og andet militært personel, der normalt ville have været ombord.

Forfatteren af bogen, lægen David Bradley, deltog i undersøgelserne af effekterne af de to prøvesprængninger. Det mest rædselsvækkende ved operation Crossroads var de forgæves forsøg på at rense de ramte skibe for radioaktivitet. En del af radioaktiviteten kom fra nedfaldet materiale fra eksplosionerne. Men neutroner fra eksplosionerne skabte sekundær radioaktivitet der, hvor de ramte atomkærner på den rigtige måde. Man forsøgte med spuling med vand. Man forsøgte med sæbe og vand. Og man forsøgte med lud, som er en stærkt ætsende base også brugt som blegemiddel. Spulingen med vand kunne fjerne omkring halvdelen af radioaktiviteten. Hverken sæbe+vand eller lud kunne fjerne ret meget mere. Allerede spulingen med vand havde fjernet stort set alt det, der nemt kunne fjernes. Der blev gennemført forsøg i lille målestok, der viste at man kunne fjerne næsten hele radioaktiviteten ved sandblæsning. David Bradley: »Man kan ikke sandblæse et helt skib under kamphandlinger. Man kan ikke sandblæse Pearl Harbor, Bremerton skibsværft eller Chicago.«

Auktion til fordel for Skub

Bogen er fundet under oprydning i DKPs butik i København. Den er i rimelig pæn stand. Bogen udbydes til auktion til fordel for **Skub**. Send en mail til dkp@dkp.dk med overskriften »Crossroads«. Oplys navn og adresse. Fortæl os, hvor meget du vil betale for bogen. Den højstbydende får bogen til gengæld for sit forhåbentlig store bidrag til **Skub**. Man er også velkommen til at indtelefonere sit bud på telefon 33 91 66 44. Hvis vinderen af auktionen ønsker det, kan bidraget registreres som en del af vedkommendes distrikts indsamlingsresultat til **Skub**. Sidste frist for afgivelse af bud på bogen er den 19. december.

Ungkommunisterne optaget i WFDY

I en mørk tid for Danmark, hvor det borgerlige folketingsflertal anført af Claus Hjort Frederiksen og Naser Khader hhv. varsler nye nedskæringer i velfærden og begrænsninger af ytringsfriheden, markerer den yderste venstrefløj i Danmark stærk oprustning.

Rapport fra Ungkommunisterne

DKP og KPId's fælles ungdomsorganisation Ungkommunisterne blev natten til mandag d. 9. november kl. 3.00 dansk tid optaget i den internationale paraplyorganisation Demokratisk Ungdoms Verdensforbund (WFDY), der siden 1947 har været anerkendt NGO af de Forenede Nationer (FN). Anmodningen om Ungkommunisternes optagelse blev indstillet til WFDY's generalforsamling af afdelingen for Europa og Nordamerika (CENA), der på det seneste regionsmøde i august i år foretog den egentlige vurdering og behandling af Ungkommunisternes ansøgning om fuldt medlemskab.

Det afgående generalforsamling holdt deres sidste møde umiddelbart inden startskuddet for WFDY's generalforsamling i Cubas hovedstad Havana fra d. 9.-12. november, og her blev Ungkommunisternes optagelse enstemmigt godkendt. Brian Grønvold, Ungkommunisternes formand, og Esben Hansen, talsperson for Ungkommunisternes internationale udvalg, deltog begge på WFDY's generalforsamling og formødet i generalforsamlingen. Efter mødet udtalte Esben:

»Ungkommunisternes optagelse i den FN-anerkendte organisation WFDY viser, hvor paradoksalt det er, at folketinget herhjemme netop i disse dage har travlt med at definere, hvem de mener der er demokratiske eller anti-demokratiske. I debatterne omkring den opsigtsvækkende afvisning af en såkaldt ekstremist, der har ansøgt om dansk statsborgerskab, har det flere

WFDY's generalforsamling bød flere nye ungdomsorganisationer velkommen i paraplyorganisation op til generalforsamlingen i Havana. På baggrund af anmodning fra CENA blev to nye europæiske organisationer tildelt fuldt medlemskab, Ungkommunisterne (Danmark) og FGC (Italien). På billedet ses Brian

gange også været nævnt, at kommunister skulle være udemokratiske.

Ungkommunisternes optagelse i WFDY er et utvetydigt signal om, hvor fascistoide og isolerede politikere som bl.a. Naser Khader (K) og Christian Langballe (DF) er med disse holdninger i internationalt perspektiv.«

Den lange vej til medlemskab

Arbejdet med at få DKP og KPId's fælles ungdomsorganisation optaget i WFDY begyndte helt tilbage i vinteren 2013/2014, da Ungkommunisternes landsarbejdsgruppe påbegyndte det konkrete arbejde med at studere WFDY's grundlag og de formelle procedurer for optagelse af nye medlemmer i paraplyorganisationen. For at blive optaget viste det sig, at der bl.a. skulle findes fem stillere blandt WFDY's eksisterende medlemsorganisationer. Landsarbejdsgruppen rettede derfor henvendelse til en række organisationer, der alle tidligere havde stiftet bekendtskab med Ungkommunisterne ved bilaterale møder, festivaler og sommerlejre mv.

I november 2014 blev den endelige ansøgning om fuldt medlemskab af WFDY fremsendt til sekretariatet i Ungarns hovedstad Budapest. Ansøgningen var støttet og underskrevet af Henrik Stamer Hedin (DKP), Betty Frydensbjerg Carlsson (KPId), Ungkommunistene (Norge), SKU (Sverige), SYU (Sri Lanka), LKSM RF (Rusland) og KNE (Grækenland). Med den fulgte Ungkommunisternes vedtægter og en præsentation af ungdomsorganisationens politik og aktiviteter, alle dokumenter oversat til både spansk og engelsk. Der kom imidlertid til at gå mere end otte måneder inden førstkommande regionsmøde i CENA blev afholdt, hvor ansøgningen endelig blev behandlet.

En sejr for kommunisterne

Optagelsen af Ungkommunisterne i WFDY er en historisk begivenhed, der formelt set er sidste led i genoprettelsen og arvtagelsen fra det 20. århundredes store ungdomsbevægelse Danmarks Kommunistiske Ungdom (DKU), der fejlagtigt blev nedlagt i 1990 et halvt år efter Berlinmurens fald. Efter optagelsen udtalte Brian:

»Netop fordi Ungkommunisterne er en ny selvstændig og uafhængig ungdomsorganisation, og vi ikke har villet lukre på det tidligere DKU's gode omdømme, har det været en lang proces at få organisationen anerkendt af WFDY. Samtidigt er vi stolte over, at vi med vores organisation nu fuldt ud kan videreføre arven fra DKU, den i sin tid største politiske ungdomsbevægelse i Danmark. Den afgående lyserøde regerings uduelighed i Danmark har tydeligt vist, at der er behov for et reelt opgør med kapitalismen. Det er Ungkommunisternes vigtigste mål at mobilisere ungdommen til dette revolutionære opgør.«

Regionsmøde nær Baskerlandet

Det årlige møde i Demokratisk Ungdoms Verdensforbunds (WFDY) afdeling for Europa og Nordamerika (CENA) blev i sommers afviklet som en del af en antiimperialistisk sommerlejr for hele regionen. Værterne for lejren var spanske La Unión de Juventudes Comunistas de España (UJCE).

Af Esben Hansen

Sommerlejren fandt sted fra d. 2.-5. august i byen Avilés i Asturien, og fra Danmark deltog Mathias Laursen som talsperson for Ungkommunisterne. I løbet af dagene blev lejren besøgt af mere end 150 unge, der diskussionslystne engagerede sig programmet. Hovedemnet for de politiske oplæg var kampen mod USA's og EU's imperialisme og den transatlantiske frihandelsaftale TTIP. Mathias bidrog bl.a. med et oplæg om racisme og fascisme i Skandinavien, og ifølge ham var modtagelsen af Ungkommunisterne varm og åben:

»Som repræsentant for Ungkommunisterne blev jeg fra lejrens første dag betragtet som ligeværdig af de mange delegerede, på trods af, at vores organisation endnu ikke var medlem af WFDY. Vores spanske kammerater havde gjort et stort og flot arbejde med at skabe de perfekte rammer for lejren og møderne. Det var fantastisk at opleve, hvordan WFDY samler så mange ungdomsorganisationer, der selvom, at de utvetydigt har den antiimperialistiske kamp tilfælles, også har forskellige politikker og værdisæt. Dette bør virke som inspiration for mere samling af kommunisterne herhjemme, for det vækker stadig stor

forundring, at vi har tre kommunistiske partier i et land med så lille en befolkning.«

Udover politisk skoling og debat var et vigtigt punkt på dagsordenen desuden, at de delegerede fra WFDY's medlemsorganisationer skulle behandle ansøgningerne om fuldt medlemskab fra to nye ungdomsorganisationer. Foruden Ungkommunisterne fra Danmark søgte også italienske Fronte della Gioventù Comunista (FGC) om optagelse:

»Både vores og italienernes ansøgning om fuldt medlemskab af WFDY blev fremlagt og behandlet meget seriøst og professionelt. Efter en grundig diskussion, hvor jeg svarede på spørgsmål omkring vores vedtægter, politik og aktiviteter, blev Ungkommunisternes optagelse godkendt ved håndsoprækning i CENA forsamlingen uden nogen indvendinger. Under hele lejren var folk meget interesserede i at høre om den politiske situation i Danmark og de aktuelle udfordringer på venstrefløj. Vi fik stor ros for, at vi havde sat os grundigt ind i WFDY's historiske og organisatoriske grundlag og de formelle retningslinjer omkring ansøgning om medlemskab«, siger Mathias til *Skub* og afslutter:

»Det tydelige og varme budskab fra vores mange europæiske kammerater var, at de glæder sig til at se endnu mere til os danske ungkommunister i internationale sammenhænge fremover.«

WFDY's antiimperialistiske sommerlejr i Spanien dannede rammen for det årlige regionsmøde i CENA. Mathias Laursen deltog som talsperson for Ungkommunisterne og slog et vigtigt slag i bolledejen for, at Danmark endelig igen er repræsenteret i paraplyorganisationen efter 25 års fravær.

Generalforsamling i Havana

Af Esben Hansen

Det var den 19. generalforsamling i Demokratisk Ungdoms Verdensforbund (WFDY), der i år blev afholdt i Cuba fra d. 9.-12. november, og selvom imperialismen og kapitalismen er i offensiven overalt i verden, bar det store arrangement præg af kampgejst og optimisme. I alt 154 unge fra 80 organisationer i 51 lande deltog i de fire dages møder, der bl.a. fandt sted i Palacio de Convenciones i Havana og i den internationale lejr »Julio Antonio Mella« i Caimito (Artemisa provinsen).

Udover en generel politisk deklaration og programmer for de kommende års arbejde i WFDY's fem regioner behandlede og vedtog generalforsamlingen også flere særskilte udtalelser, bl.a. om arbejdsløshed i ungdommen, kønnenes manglende ligestilling, kampen mod racisme og de globale miljø- og naturødeleggelse. WFDY's formand Nikolas Papadimitriou og generalsekretær Jesús R. Mora fremlagde om onsdagen sekretariatets beretning og status omkring organisationens økonomiske situation. Torsdag, hvor der var valg af et nyt generallråd, blev deres respektive organisationer EDON (Cypern) og UJC (Cuba) begge genvalgt til at varetage organisationens daglige ledelse fra WFDY's sekretariat i Budapest frem til næste generalforsamling.

I den ellers tætpakkede dagsorden var der også gjort plads til kulturelle indslag. Om mandagen blev dørene slået op for en flot udstilling af WFDY's plakater gennem de sidste syv årtier, og senere samme aften inviterede de lokale revolutionskomiteer

(CDR) til gadefest midt imellem boligblokke i Boyeros i Havana. Tirsdag var den præcise dag for WFDY's fødselsdag, og 70 års jubilæet blev fejret i Teatro del Museo Nacional de Bellas Artes med en fantastisk forestilling af børnemusikskolen La Colmenita (Den Lille Bikube). Hele publikum blev inddraget i mere end to timers salsadans og teater flettet sammen i en historisk fortælling om WFDY's festivaler og kampagner gennem tiden siden organisationens stiftelse i 1945.

Ved redaktionens afslutning er de endelige dokumenter fra generalforsamlingen endnu ikke blevet offentliggjort, men som påpeget sidst i oplægget til generalforsamlingens politiske deklaration: Forenede, organiserede og kæmpende er verdens befolkninger uovervindelige. Lad os styrke WFDY og derigennem den antiimperialistiske kamp for en verden med fred, solidaritet og revolutionær social forandring!

fortsat fra bagsiden

Partisanski

Det viser noget om den ukuelige kampånd, som bornholmerne udviste, og som skabte stor respekt om øens indsats i frihedskampen. Bogen slutter med at fortælle om det meget omdiskuterede kapitel med russernes besættelse af øen.

Til forskel fra de mange skrøner, der florerer, er bogen velgørende nøgtern:

»Den 9. maj gik de første russiske styrker i land på Bornholm og søgte kontakt med de bornholmske *partisanski*. Tyskernes kapitulation blev nu endelig en kendsgerning, og russerne og modstandsbevægelsen kom i fællesskab til at løse adskillige opgaver.«

Der var i modstandskampen mange referencer til danmarkshistoriens frihedskæmpere: Niels Ebbeson, Skipper Klement og

andre. Et af de bornholmske illegale blade *Pro Patria* havde som forsidebillede en 1600-tals frihedskæmper.

Det var den samme udvikling som Kelvin Lindemann havde skildret i sin roman *Den kan vel frihed bære*. Den samme usikkerhed og vankelmød i 1600-tallet blev også erstattet af en glødende overbevisning om modstandskampens uomgængelighed. Der fandtes ingen andre veje, hvis man ville bevare sin selvrespekt.

Dermed bliver bogen også en appel til nutidens unge: Lad jer ikke lulle i søvn – prisgiv ikke vores dyrekøbte frihedsrettigheder, men forsvar dem, styrk dem og øg dem!

PS. Den bornholmske frihedskamp 1940-45 er sparsomt beskrevet i litteraturen, f.eks. har det været vanskeligt at finde oplysninger om kommunisternes indsats.

Dansk-Cubansk Forening udtaler:

FN har stemt om USA's blokade mod Cuba

Nu er der snakket, skrevet og stemt nok i FN. Nu skal der handles. Der er behov for en aktiv politik for at fjerne USA's blokade mod Cuba

I oktober blev USA's blokade mod Cuba fordømt af FN's Generalforsamling. 191 lande stemte for Cubas resolution, der kræver blokaden ophævet. 2 lande – USA og Israel – stemte imod. Tættere kommer man næsten ikke en enstemmig beslutning.

Og det er 24. gang i træk, at USA's blokade mod Cuba bliver fordømt af FN's Generalforsamling. Danmark har hvert år stemt med det store flertal og støttet Cubas krav om ophævelse af blokaden, men det er også den danske regerings eneste bidrag på dette felt. Dansk-Cubansk Forening er ikke bekendt med, at nogen dansk regering i årene fra FN's første fordømmelse af USA's blokade mod Cuba i 1992 og til i dag har taget noget som helst initiativ i forhold til Cuba.

Stemme er ikke nok

Den danske stemme mod blokaden i FN er naturligvis velkommen, men den er åbenlyst helt utilstrækkelig. Blokaden, der ifølge rapporter til FN har kostet hver cubaner op mod en halv million danske kroner, er i dag hårdere end nogensinde. Der er sket enkelte og begrænsede lempelser som følge af præsident Obamas proklamering af en ny Cuba-politik. Det gælder inden for kommunikation, og dertil får den eksilcubanske befolkning i USA bedre mulighed for at besøge Cuba og støtte familiemedlemmer i Cuba.

Men på kerneområderne er blokaden strammet – også under Obama. Internationale banker får bøder i milliardklassen for at formidle handler og valutatransaktioner med Cuba. Virksomheder hvor som helst i verden er forhindret i at eksportere til USA,

hvis deres produkter indeholder råvarer fra Cuba. US-ejede virksomheder i tredjelande må ikke handle med Cuba... Der er hundredevis af eksempler.

Og som Dansk-Cubansk Forening har gjort opmærksom på op til tirsdagens afstemning i FN's Generalforsamling, så rammer USA's blokade også dansk handel med Cuba. Det seneste af flere eksempler viser, at Aarhus-virksomheden CLCbio har måttet stoppe sit salg til Cuba på grund af blokaden. Det skyldes, at CLCbio i 2013 blev opkøbt af et US-selskab.

Tavs udenrigsminister og passiv regering

Udenrigsminister Kristian Jensen ville end ikke kommentere sagen, da et dansk dagblad skrev om den. Dermed lægger Kristian Jensen sig til rækken af danske ministre, og Løkke-regeringen lægger sig til rækken af danske regeringer, der tilsyneladende lader det nære forhold til USA bestemme forholdet til Cuba.

Og når regeringen en sjælden gang sætter lidt flere ord på forholdet til Cuba, er det altid blot en henvisning til, at »Danmark følger EU's fælles Cuba-politik«.

Men der er talrige EU-lande – Spanien, Italien, Storbritannien for at nævne enkelte – der har en aktiv økonomisk politik over for Cuba. Samt videnskabeligt og kulturelt samarbejde.

Obama-regeringen viste med sin stemme i FN mod ophævelse af blokaden, at blokaden ikke forsvinder på grund af erklæringer og stemmeafgivning. Derfor opfordrer Dansk-Cubansk Forening den danske regering, partierne og medlemmerne af Folketinget til at indlede en aktiv dialog med Cuba om at udbygge de bilaterale forbindelser inden for handel, videnskab, kultur, samarbejde om international bistand og nødhjælp samt på andre relevante områder.

Passiviteten har varet for længe, og blokaden har kostet Cuba for dyrt.

Dansk-Cubansk Forenings forretningsudvalg

Tid Til Fred udtaler:

Indsatsen i Mali er et krigsprojekt – ikke en fredsmission.

FN har anmodet Danmark om at bidrage til den såkaldte »fredsbevarende« mission i Mali MINUSMA.

Danmark har tidligere haft et transportfly udsendt til Mali og deltager i øjeblikket med 20 mand, der arbejder med »informationsindhentning«. Den »voldelige ekstremisme og terrorisme«, Lars Løkke Rasmussen nu vil bekæmpe sammen med et flertal af folketingets partier, har sin baggrund i Malis store rigdom på ressourcerne olie, guld, diamanter og uran. Allerede den militære invasion i 2012 med den gamle kolonimagt Frankrig i spidsen handlede først og fremmest om retten til uran-udvinding.

I februar 2013 sendte EU træningstropper til Mali (EUTM) på anmodning fra kupregeringen med et mandat på 24 måneder. Danmark kunne ikke være med på grund af vores forsvarsundtagelse, men kunne i stedet deltage i FN's »fredsbevarende mission«, der foregik i tæt samarbejde med EU.

Eurocorps er et militærkorps i EU, der danner rygraden i EU's mission i Mali. Indsatsen peger frem mod en styrkelse af EU's sikkerheds- og forsvarspolitik og en stærkere sammenhæng med NATO og NATO's udrykningskorps, som vedtaget i Lissabon-traktaten.

TID TIL FRED – aktiv mod krig betragter missionen i Mali som et led i en imperialistisk offensiv i Afrika og dermed et krigsprojekt – meget langt fra en fredsmission.

Stop krigene. Stop dansk krigsdeltagelse. Nej til nye kampfly.

Det er tid til fredsdiallog, ikke militær indsats.

Klimadebat

I sit i øvrigt læseværdige og velafbalancerede indlæg i august-nummeret af *Skub* hævder Ditlev V. Petersen, at jeg skulle have ment (antydte), at »teorien om den globale opvarmning er skabt for at holde landene i Den 3. Verden nede i armød«. Selvfølgelig har jeg ikke skrevet eller ment sådan noget vrøvl. Hvad jeg skrev i det indlæg, der med 5 års forsinkelse affødte den aktuelle klimadebat i *Skub*, var, at sådan blev den *brugt* på klimatopmødet i København af politikere, som næppe selv troede på den – se aprilnummeret side 24 nederst til højre.

Ditlev skriver videre, at det »slet ikke [er] de store kapitalister eller de imperialistiske lande, der dyrker disse teorier«. Det er en sandhed med betydelige modifikationer. Det er de imperialistiske lande, der arrangerer klimakonferencer. »Grøn vækst«, »grøn teknologi«, »cleantech« osv. er hotte emner, ikke mindst blandt »store kapitalister« i disse år; helt tilfældigt faldt jeg efter at have læst Ditlevs indlæg over *Politiken*'s økonomisektions temanummer om »solceller og anden grøn teknologi« fra den 21. oktober med adskillige eksempler. Sagen er vel snarere, at de kapitalister og kapitalrepræsentanter, der benægter klimateoriene »med næb og klør«, er dem, der er knyttet til olie- og automobilindustrien – altså de brancher, der i indeværende Kondratjev-cyklus er på vej ned og mere eller mindre hører

fortiden til, mens de progressive højteknologiske brancher med fremtiden for sig i høj grad hylder teorien om den menneskeskabte globale opvarmning. Hvad vi er vidner til, kunne altså se ud til (blandt andet) at være et opgør internt i kapitalistklassen snarere end en konflikt mellem kapital og samfund.

(Vedrørende Kondratjev-cykler kan medlemmer af DKP henvises til debatoplægget til 34. kongres i *DKP-nyt* fra februar i år, side 3. Den sovjetiske økonom Kondratjev fremsatte sin teori om »den lange bølge« i 20'erne og vandt berømmelse, da verdenskrisens udbrud få år senere gav ham ret.)

Hvad jeg har vendt mig imod i mine indlæg i denne debat, er ikke så meget selve teorien om en menneskeskabt global opvarmning som pressens og en del politikeres kolportering af den; det er her, man møder letkøbte fraser om »klodens overlevelse« og andet sensationsmageri – se f.eks. min klumme »Når isen smelter« helt tilbage fra for næsten tyve år siden i *Skub* 1996/2, side 2. Det er her, man kan tale om ideologi, om syndflodsmyte og om religion, og politik i almindelig forstand har det ikke meget at gøre med. Man kan godt gå ind for en fornuftig energi- og trafikpolitik uden at undskylde sig med Jordens snarlige undergang.

Henrik Stamer Hedin

Om enhed - nationalt og internationalt

I sidste nr. af *Skub* (nr. 3, august 2015) bragtes en fælles artikel af Hanne Thomsen og Peder Pedersen om forskellige spørgsmål vedr. den danske og internationale bevægelse.

Groft sagt var artiklen delt i to dele: En der omhandlede Kommunistisk Partis udelukkelse fra Athen-møderne, pga. uvilje fra KPID. En anden del der omhandlede udrensningerne i Sovjet efter Stalin-tiden og forholdene i Nordkorea.

Nøglen til forandring

Vi har gennem en årrække arbejdet for enhed med K-partierne, men uden de store resultater. Lidt samarbejde om bladfester, nogle konferencer og lignende er det blevet til. Men spørgsmålet er om det virkelig er kernepunkterne som forfatterne har fat i, og hvad der er den dybere årsag til de manglende fremskridt i enheden? Alle vores vanskeligheder med de andre K-partier stammer efter min mening fra den manglende anvendelse af *aktionsenhedens metode*.

Hvis DKP anvendte den konsekvent, ikke bare i forhold til K-partierne, men med alle samarbejdspartnere, ville de mange problemer forsvinde som dug for solen. Vi sidder som parti med *nøglen til en løsning* af problemerne, hvis vi selv vil.

I Socialisternes March hedder det:

»Men ræk mig, o broder, din barkede hånd, før i løgn og af sult vi forgå!«

Hvornår gør vi det til virkelighed?

Internationale spørgsmål

Med hensyn til de internationale forhold er det efter min mening en overfladisk behandling I anvender i artiklen. Det er store og komplicerede spørgsmål, som fortjener en *dialektisk analyse* og ikke en summarisk.

Vi har i de senere år i DKP haft en tendens til, at ligge under for antikommunismen, og det fremmer på ingen måde respekten for DKP og kommunister generelt. Hvis vi vil gøre fremskridt, kræver det mere dybtgående analyser og en debat i hele partiet om disse spørgsmål.

Når det er sagt, så er det konstruktivt, at *DKP-Midtjysk Distrikt* forsøger at gennemføre en skoling, som alt for længe har stået stille i det samlede parti.

Lars U. Thomsen

PS. På vores medlemsmøde i Syddansk distrikt i august blev netop behovet for en generel socialisme-debat i partiet fremhævet.

De røde faner symboliserer viljen til enhed og solidaritet.

Aktionsenhed misforstået

I 2015 er det 80-året for Dimitrofs beretning ved Kominterns (Kommunistisk Internationales) 7. verdenskongres, og det er værd at beskæftige sig med netop denne beretning.

Aktionsenhed er den enkleste form for enhedsarbejde, hvor parterne kan gå direkte til aktion, når de er enige om målet. Dimitrof omtaler netop metoden i 1935, i beretningen som er gengivet i bogen *Fascismen er fjenden*, Forlaget Tiden 1972. Bogen kan lånes på biblioteket eller findes antikvarisk.

Ved internetopslag på »aktionsenhed« i www.leksikon.org ses blandt andet dette:

»Ved siden af mobilisering og kamp på det enkeltspørgsmål aktionsenheden er organiseret omkring, vil spørgsmålet om det socialistiske eller kommunistiske partis rolle altid stå centralt. I Danmark har bl.a. DKP/ML i en række tilfælde i 1990'erne anvendt aktionsenhedsformen, for på kort sigt at udvikle selve partiet ved at fremprovokere et brud i organisationerne og ved at formulere modsætninger på spørgsmål, som går udover aktionsenheden. Det har bl.a. været tilfældet i partiets taktik overfor og overtagelse af Folkebevægelsen mod Nazisme og var også tilstede i dets erobring af magten i Dansk Cubansk Forening i 1995. Denne taktik afvises af de fleste andre venstrefløjsorganisationer, der opfatter aktionsenheden som mere langsigtet og ikke udelukkende taktisk.«

Ovenstående citat er et uddrag af internetartiklen om aktionsenhed. Citatet handler om en situation hvor et parti eller en

gruppe kupper sig til magten, en situation der ikke har at gøre med aktionsenheden og ikke må forveksles med aktionsenhed, det vil være falsk varebetegnelse.

Metoden »aktionsenhed« er et redskab i arbejderklassens kamp, og indholdet vil være at opnå et *fælles solidarisk mål* som folkets store flertal har interesse i. Aktionsenheden handler altså *ikke* om overtagelse af magten fra klassefæller ved kup, men derimod at skabe enheden (ikke at forveksle med enighed) for at nå frem til det forud aftalte mål. Det kan kun ske med den solidariske (broderlige) optræden der er indbygget i aktionsenheden og iøvrigt i arbejdernes fællesskab; sådan må det nødvendigvis være, ellers kan situationen vende sig til en splittelse.

Målet for aktionsenheden kan eksempelvis være at få Danmark ud af NATO, EU, stoppe dansk krigsdeltagelse, bekæmpe fremmedhadet eller andre enkeltmål.

Et historisk og internationalt eksempel på aktionsenhed er modstanden mod USA's krig i Vietnam; antikrigsaktiviteterne fandt sted både i Danmark og en række andre lande, heri deltog også USA's egne borgere i protestaktioner mod USA-regeringens engagement i Vietnam. De amerikanske tropper måtte USA-regeringen trække tilbage fra Vietnam i 1975.

Læs hele artiklen om aktionsenhed på: <http://www.leksikon.org/art.php?n=37>

Ole Vad Odgaard

BØGER

Vid og bid

Klaus Haases satiriske roman er sympatisk og velskrevet – men vil måske for meget

Boganmeldelse af Ole Waagensen

Forfatteren m.m. Klaus Haase har skrevet en lille (164 s.) satirisk og sympatisk roman om – flere – samfundsmæssige forhold.

Forfatteren bliver næppe stødt, når jeg ser Hans Scherfig som den store inspirator for bogen *Da havenisserne kom til udkantsdanmark*. Næppe heller, når jeg trods alt må konstatere, at helt på Scherfigs niveau er bogen ikke.

Romanen er satirisk i et letlæst og velskrevet sprog. Den er sympatisk i forsøget på at afsløre konflikter (klasse), mangler og direkte tåbeligheder, men – for der er et men – Klaus Haase vil simpelthen for meget på de 164 sider.

Beskrivelsen af en provinsby er overordentlig troværdig, men titlen »udkantsdanmark« kalder på mere, på en refleksion over forholdet mellem centrum og udkant, over de samfundsmæssige betingelser, der – trods politikernes snak om at styre udviklingen – til stadighed skævvrider landet. Klaus Haases (blondine) tv-reporter er ikke blot morsomt fremstillet, men overordentlig præcist ramt. Skildringen af en selvoptaget, narcissistisk »reporter« med kun en dagsorden – mig selv – er efter min opfattelse bogens absolut mest vellykkede portræt, kan hænde fordi der her er færrest bagtanker? Nille – tv-reporteren – er i al beskedenhed blot dum og selvoptaget, men da så

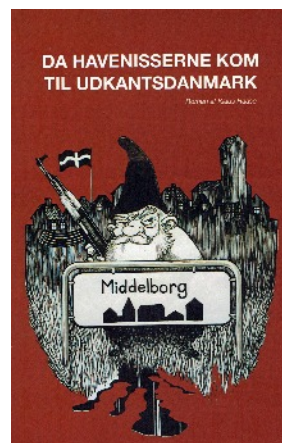
sandelig en prototype på dagens sendeflader.

Med udgangspunkt i sin provinsby og med tydelig inspiration fra episoder/fænomener i nyere tids Danmark er Klaus Haases ønske helt klart en kritisk samtidsroman med bid og vid.

Overordentlig prisværdigt – ikke mindst i en tid hvor savnet af Hans Scherfig er mærkbart – men malurten i bøgeret er, at bogen vil for meget. Daginstitutioner, folkeskole, alkoholisme, provinsielt snobberi, drama, lokalnyt, Alotria og Solvognen, det bliver mere end 164 sider kan bære.

Råt for usødet – nej da, jeg ser frem til din næste roman, din ambition, dit sprog og din realisme såvel som respekt for dine (roman)personer fortjener en opfølgning.

Klaus Haase: *Da havenisserne kom til udkantsdanmark*. 164 sider. Forlaget Underskoven. Pris kr. 120,-

Litteraturtjenesten

er en ny rubrik i *Skub*, der vil orientere om relevant politisk litteratur – primært i forhold til de bøger, der sælges i og fra DKP's butik. Formålet er det dobbelte at få solgt nogle bøger og at få mere gang i den politiske debat. Der vil være nyt om såvel nye som antikvariske bøger. Henvendelse om bøger kan ske i butikken i åbningstiden eller til partiets telefon og mail.

En debatbog – og dog

Bog anmeldelse af Birgit Unnerup

Klasser og klasseanalyse - en debatbog ved Lars Ulrik Thomsen. Forlaget Populi 2015.

Bogen er 4. udgave, og bortset fra en afsluttende kommentar fra Lars Ulrik, så er sidste indlæg fra 2009.

Gode ting: Det gode er primært, at indlæggene er samlet. At læse eller genlæse disse indlæg i sammenhæng giver det overblik, der nemt kan gå tabt, når der er måneder eller år mellem indlæggene i *Skub*. Det er lidt ligesom at læse til eksamen. Pludselig er der noget, der giver mening. Den anden gode ting er de fine indlæg af bl.a. Henrik Hedin, Niels Rosendal Jensen og Raymond Swing.

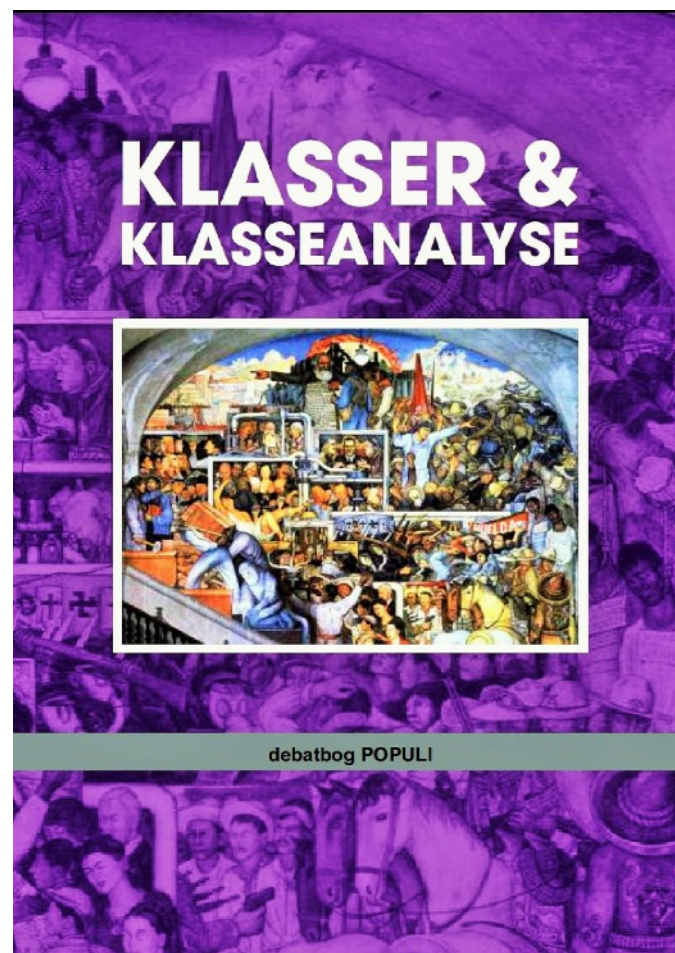
Kaos: De gode indlæg af ovennævnte partikammerater forsøger at bringe orden i kaos ved at relatere til den marxistiske teori og den historiske udvikling, og de giver et rigtigt godt grundlag for en relevant debat. Men dette grundlag udnyttes ikke. Indlæggene står alene, de relaterer sig ikke til hinanden eller til den debat, der burde foregå i partiet. I stedet relaterer de sig til Lars Ulriks frustrationer, beskyldninger og kaotiske indlæg. Og Lars Ulrik kan ikke bruge disse indlæg til noget, da alle andre debatdeltagere er opportuniste, idealister, småborgere og andet i den dur.

Ret og vrang: Lars Ulrik har ret i, at teoretiske diskussioner og den deraf følgende politiske diskussion af partiets strategi og taktik hæmmes af, at mange partimedlemmer ikke orker at deltage på dette plan efter »det der skete«, dvs. Den europæiske Kontrarevolution. For mange er det derfor nemmere, at partiet forholder sig afdæmpet og tilbagetrukket og i praksis overlader det til Enhedslisten »at føre politik«. Desværre angriber Lars Ulrik primært dem, der rent faktisk deltager i debatten. Og det er ikke overraskende dem, der giver ham ret det stykke af vejen, der handler om behovet for at udvikle en klasseanalyse og en politik, der afspejler denne analyse. Derved fremmer han ironisk nok den mangel på analyse, som han ønsker. Det afspejles klart i forordet, hvor han identificerer »to klart afgrænsede linjer i DKP«, hvor den ene er »positivistisk og idealistisk«, dvs. fornyere, der hævder at videreføre Marx og Engels' store værk, men er »identiske med de likvidatorer, som Lenin ihærdigt bekæmpede«. Herudover er de »ikke modtagelige for kritik eller en åben dialog omkring disse spørgsmål«. Denne opportuniste skal afdækkes, så »falske profeter og lygtemænd« kan overvindes. Heroverfor står den anden linje, »som jeg repræsenterer«, og som »er marxismens levende teori der bygger på en konsekvent videreførelse af den dialektiske materialisme«.

Der er således ingen anden mulighed for åben debat og kritik end at acceptere Lars Ulrik som den sande profet. Det er vi nogle, der principielt ikke vil acceptere, da det ifølge vores opfattelse strider mod al marxisme, materialisme og dialektik at arbejde med et koncept med profeter. Marx og Lenin var intelligente og vidende mennesker, hvis virke på vigtige områder var enestående og banebrydende, men det var ikke inspireret af en gud, og deres værker er ikke hellige bøger. Og ingen nok så inderlig bekendelse til Marx og Lenin eller dialektik er nogen garanti for det politiske indhold, der kommer ud af disciplens mund. Snarere tværtimod. Når marxisme mv. fremstilles i religiøse termer, så er det allerede gået galt. Når nogen hævder at være i besiddelse af den eneste rigtige udlægning af Lenin, så er det allerede gået galt.

Klarhed: Det står eventyrligt klart efter læsningen af bogens indlæg, at der råder en voldsom uklarhed. Der er uklarhed om begrebet klasse, der er uklarhed i beskrivelsen af klasserne i Danmark, der er uklarhed om sammenhængene mellem begreberne og analysen og den politik, der skulle udspringe heraf. Der er uklarhed om, hvad formålet med klasseanalysen er. Og der er uklarhed om, hvad en analyse, herunder en klasseanalyse, er. Det står også klart, at »debatten« ikke er en debat, men en fremvisning af standpunkter, som de øvrige ikke forholder sig meget til. Der er ingen progression eller fremdrift i debatten. Det er naturligt, da hoveddeltageren (Lars Ulrik) jo ikke ønsker debat, men en anerkendelse af sin status som den eneste rigtige kommunist. Og det får han helt klart ikke.

Uklarheder: Jeg vil blot nævne et par stykker: Er klasseanalysens formål at bestemme, hvilke klasser der er i Danmark i

dag set i forhold til produktionsprocessen, eller er formålet en sociologisk opgørelse af klassernes størrelse og revolutionære potentiale? Er det teoretisk og politisk afklaring, eller er det vælgere, vi leder efter? De forskellige analyser opgør klasser ud fra deres stilling på arbejdsmarkedet. Det betyder i dagens Danmark, at under halvdelen af befolkningen har et klassetilhørsforhold. I tidligere tider var det sådan, at mennesker enten deltog i produktionsprocessen eller var en del af en husstand, hvis overhoved gjorde det. I Danmark i dag har mennesker uden for arbejdsmarkedet egen husstand og egen økonomi. Hvad betyder det for vores politik og for de revolutionære muligheder? Tilsvarende er arbejderklassen, hvis den defineres snævert, meget lille i Danmark. Er det så nok set i forhold til de revolutionære muligheder? Hvis arbejderklassen defineres bredt, så omfatter den op til 95% af befolkningen, herunder »middelklassen« og »arbejderaristokratiet«. Hvad vil det så betyde for vores politik? Svend Erik Christensen har en ganske oplysende artikel om den beskrivende klasseanalyse, hvor han refererer, hvad vi (DKP), KPId, DKP/ML (det var dengang) og Enhedslisten mener om den procentvise klasseopdeling i Danmark, og hvor de ægte revolutionære – altså dem, der kunne tænkes at ville lave revolution – befinder sig.

Socialismen på dagsorden: Den betragtning, at de materielle betingelser for en overgang til socialisme er fuldt til stede, og at vi derfor bør »sætte socialismen på dagsordenen«, luftes også i bogen. Den understøttes af den yderligere betragtning, at det store befolkningsflertal vil have gavn af socialismen. Det er for så vidt fuldstændig korrekt, men revolutioner sker desværre ikke, fordi betingelserne er til stede, eller fordi flertallet ville have gavn af det. En revolution er en samfundsmæssig proces, som skal gennemføres af nogle mennesker. Og for at disse mennesker skal sætte sig i bevægelse, så skal de subjektivt kunne se, at det ville være til deres fordel. De ville også være nødt til at være i en situation, hvor de er villige til at tage den risiko, der er forbundet med at deltage i samfundsomstyrtende aktiviteter. Hertil hører, at de kan se, at der er nogen, der har et forslag til et mål og en vej, dvs. en politik, der virker realistisk og fornuftig, så de uomtvistelige risici og farer virker acceptable. Det er her, vi har vores opgave. Og det er den opgave, vi i vidt omfang unddrager os, men som der tydeligvis ikke er andre, der kan eller vil løfte.

Hvad må der gøres: Vi må besinde os på, at der ikke kommer andre og gør det for os. Og så må vi skabe et forum for den nødvendige politiske debat og ikke bare lade de mange udmærkede indlæg sejle deres egen sø. En time 4 gange om året i landsledelsen gør det heller ikke. Måske var det på tide med et polit-bureau, der kunne påskynde den politiske debat og de politiske beslutninger i partiet. Indlæggene i »Klasser og klasseanalyse« viser, at vi har folkene og kræfterne, de skal bare slippes løs. Hvad var det, Mao sagde: lad de tusind blomster blomstre! Eller som den svenske forfatter Sven Lindquist skriver som parole for sin bog *Dræb de sataner* (om europæisk kolonialisme): Det er ikke viden, vi mangler. Det er modet til at bruge den viden, vi har.

DKP's butik

Frederikssundsvej 64 st
2400 København NV

Rosa Luxemburg

Paul Frölich: *Rosa Luxemburg – idé og handling*; Forlaget Solidaritet 2010. Pris: 200 kr.

Rosa Luxemburg: *Breve fra fængslet*; Forlaget Solidaritet 2012. Der medfølger en CD med oplæsning af samtlige breve. Pris: 50 kr.

Per Clausen: *Rosa Luxemburg*; Forlaget Solidaritet 2015. Pris: 20 kr.

Torsdage: 13-16
Fredage: 13-16
Lørdage: 11-14

DKP's butik

Frederikssundsvej 64 st
2400 København NV

Hvis du har ukomplette udgaver af *Kapitalen* (Rhodos) eller Lenins *Udvalgte Værker* (Tiden), så modtager DKP's butik meget gerne sådanne ukomplette udgaver som gave. Vi modtager naturligvis også med taknemmelighed og stor glæde komplette udgaver.

Torsdage: 13-16
Fredage: 13-16
Lørdage: 11-14

Taxa-Kaj har kørt sin sidste tur....

Den 31. oktober mistede vores parti en af de i bedste forstand rene og ranke.

Kaj Hansen var medlem af DKP siden 1958. Han var født på landet, på Sydsjælland, men levede det meste af sit liv i Københavnsområdet. I årene fra 1947-1962 arbejdede han som sprøjtemaler. Derefter blev det taxakørsel, som fyldte resten af hans arbejdsliv.

Han og hans kone – Rosa – var bosat i Vanløse, hvor de i 42 år var viceværter på Dronninglundvej 12 i Vanløse, hvor »Hr. og Fru Hansen« var meget populære.

Begge var aktive i partiet, og deres hjem var et gæstfrit og åbent sted for en masse mennesker.

Jobbet som taxachauffør passede godt til Kajs åbne og venlige natur. Han kom i forbindelse med mange mennesker, til gensidig glæde. Engang tog han impulsivt en brasiliansk kunde med hjem til middag hos Rosa... forskelle i sprog og kultur var ingen hindring for menneskelig nærhed...

Kaj nærede i begyndelsen af sit medlemskab af DKP. stor respekt for Aksel Larsen, men da splittelsen kom, var der ingen tvivl hos Kai. Han sagde med glimt i øjet, at hans egentlige medlemskab startede i 1959...

I flere valgkampe havde Kaj en opgave, som han var meget glad for – han var »privatchauffør« for partiets formand, Knud Jespersen. Kaj stod for logistikken, havde styr på tid og sted, så Knud Jespersen kunne koncentrere sig 100 % om det politiske.

Efter forældrenes død overtog Kaj og Rosa barndomshjemmet på Jungshoved, men blev boende i Vanløse. Rosas forældre manglede på et tidspunkt et sted at bo, og som noget helt selvfølgeligt fik de et hjem på Jungshoved.

Efter deres død flyttede Rosa og Kai ud til det fredelige Jungshoved for at nyde deres otium. Den idylliske plet blev et trygt tilflugtssted for familie, venner og partikammerater – fyldt med varme og glæde.

Rosa og Kaj fik nogle gode år, omgivet af den store, dejlige familie. De fik nogle gode rejser sammen, bl.a. til Spanien, hvor en søn boede i en årrække.

Kaj var fortsat aktiv i partiet – nu i Sjællands Distrikt – indtil Rosas alvorlige sygdom krævede alle hans kræfter. Kaj passede Rosa hjemme på Jungshoved i seks år, da hun var ramt af en blodprop og stærkt fysisk svækket. Hun var lammet og havde mistet evnen til at tale – men psykisk var hun den samme, og deres nære og kærlige forhold var intakt trods sygdommens ubarmhertighed.

Det var et hårdt slag for Kaj, da Rosa døde i 2008. Men det lå langt fra hans stærke natur at synke hen i sorgen. Han blev igen aktiv i partiet, og der blev holdt møder og hyggelige sammenkomster i haven på Jungshoved, hvor seriøse, politiske oplæg til Kajs umiskendelige fryd blev akkompagneret af en særdeles højroret hane!

Trods al modgang – politisk og privat – var livsglæden det fremherskende træk hos Kaj. Hans lyse syn på livet, hans omsorg for alt levende og hans urokkelige tro på en fremtid med fred og socialisme gjorde ham til den uvurderlige kammerat, som gennem et langt, rigt liv blev til glæde og inspiration for mange mennesker.

Til det sidste bevarede Kaj sin drilske humor. Han chokerede familien ved at sige, at han overvejede at melde sig ind i DF. Da han så deres bestyrte reaktion, sagde han med sit glade grin: Det er da bedre, at sådan én dør end en kommunist!

Kai forlod verden i fred, omgivet af den familie, som han elskede. Et langt, rigt liv er forbi, det usårlige smil er slukket, Kaj vil blive savnet. Men glæden over, at han har levet, og alle de glade erindringer består.

Æret være Kajs minde.

Els Mortensen

Bornholms frihedskampe

»Efterhånden voksede modstandsbevægelsen til et velorganiseret system, der overvågede tyske fartøjers bevægelser omkring øen, og sendte efterretningerne videre til den engelske flåde.«

Af Lars Ulrik Thomsen

Bornholmerne har gennem århundreder forsvaret deres tilhørsforhold til Danmark og under besættelserne ofte med våben i hånd. Da svenskerne besatte Bornholm i flere omgange i 1600-tallet, kom det til regulære slag mellem den bornholmske milits og svenskerne.

Det samme gentog sig ca. 400 år senere da tyskerne den 10. april 1940 besatte øen. Kampen for frihed og selvstændighed er uomgængelig, hvis vi vil bevare Danmark som en selvstændig nation, og Bornholm indtager en ærefuld plads i annalerne.

Krigslist

Det er den 9. december 1658, og vi befinder os foran slotsporten til Hammershus. En trommeslager går over Slotsbroen med et hvidt flag for at signalere en forhandling. Han skal aflevere et brev med opfordring til den svenske garnison om at overgive sig.

På en klippehøjde øst for Slotsbroen har en deling bornholmske militssoldater taget opstilling. Mellem dem er den kendte frihedskæmper Jens Kofoed, forklædt som den svenske kommandant Printzenskiöld.

Han var aftenen før blevet taget til fange og dræbt, og nu vil militsen bluffe de tilbageværende garnisonssoldater til at overgive sig. Deres list lykkedes, og svenskerne overgav sig uden at der blev løst et eneste skud.

Med borgermilitsen og herredskompaniernes faner i spidsen marcherede de ind gennem porthuset på Hammershus og tog slottet i besiddelse. Denne fredelige afslutning på Bornholms besættelse står i skærende kontrast til de mange overgreb fra de svenske besættelsestyrker på civilbefolkningen.

På flugt fra Gestapo

Forfatteren Kelvin Lindemann har i romanen *Den kan vel frihed bære* tegnet et overbevisende billede af 1600-tallets begivenheder. Bogen er skrevet i 1943, med direkte reference til tyskernes besættelse af Danmark.

Forfatteren evner kunsten at tegne et glimrende portræt af bogens hovedpersoner, bl.a. af Poul Anker, præsten i Rutsker sogn, der vælger at følge sin samvittighed og tage kampen op mod besættelsen. Det samme gælder portrættet af Magrete

Forårslandskab, røde tage af Niels Lergaard (1893-1982). Han blev udlært som malersvend og gik på Kunstakademiet fra 1917-20. Efter en række år i Norge bosatte han sig i 1928 på Bornholm. Her blev han medlem af DKP og deltog i modstands-

Sandersdatter, som er gift med den anden fremtrædende frihedskæmper Jens Kofoed.

Lindemanns roman blev forbudt ved udgivelsen i 1943, og han måtte flygte til Sverige, skarpt forfulgt af Gestapo. I den svenske radio blev romanen bragt som et hørespil for at inspirere modstandskampen i Danmark og Norge.

De underjordiske

I bogen *Et centrum i periferien* har Jørgen H. Barfod skildret den bornholmske modstandskamp under besættelsen 1940-45. Det er en meget grundig og veldokumenteret beretning af den første spæde start i modstandsarbejdet.

Efterhånden voksede den til et velorganiseret system, der overvågede tyske fartøjers bevægelser omkring øen og sendte efterretningerne videre til den engelske flåde.

For den tyske marine havde øen højeste prioritet, fordi den var et center for ubådsøvelser i Østersøen. I den sidste del af krigen blev Bornholm en del af Østfronten, med troppetransporter og flygtninge der passerede gennem øen. Barfod har i bogen skildret et regulært slag ved Stausdal, som bringer minder om *de underjordiske* og deres guerilla-angreb 400 år tidligere.

fortsættes side 25